

Arrest

nr. 265 745 van 17 december 2021
in de zaken RvV X, X, X en X / XI

In zake: X
X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 13 en 25 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de derde verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN, loco advocaat D. GEENS, die tevens verschijnt voor de eerste, tweede en vierde verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 16 maart 2020 elk een eigen verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers worden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord, respectievelijk op 9 maart en 11 maart 2021.

1.2. Op 28 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig uit Kadhemiya, Bagdad (Centraal-Irak). U bleef in Kadhemiya wonen tot januari 2020, een drietal maanden voor uw vertrek uit Irak. In december 1989 huwde u officieel met uw verwante, Z.A.A.H. (...). Jullie kregen samen drie kinderen, Aq., Al. (...) en S. (...). Uw zoon Aq. verliet Irak 7 à 8 jaar geleden, i.c. rond 2013 à 2014, en ging ‘geneeskunde’ studeren in Oekraïne. Hij behaalde zijn diploma en is er tot op heden werkzaam als arts. Uw zoon Al. werkte in Irak als sportjournalist en uw dochter S. was onderwijzeres. Uw echtgenote was huisvrouw.

U volgde verschillende opleidingen. Zo studeerde u ondermeer ‘Arabische Literatuur’ aan de universiteit van Bagdad. Later volgde u ook een studie ‘Journalistiek’ in Kuala Lumpur, Maleisië. U vatte in 2007 nog een studie aan bij het ‘Instituut voor strategische studies’ in Bagdad, maar omwille van het sektarische geweld diende u uw studie na één jaar af te breken daar het instituut ontbonden werd.

Onder het voormalige regime was u actief als schrijver en dichter. U heeft altijd een kritische stem laten horen en moest toen, omwille van de toenmalige situatie, onder een pseudoniem uw artikelen schrijven. U zou onder het Saddam-regime op een gegeven moment zijn gearresteerd omwille van een boek dat u had geschreven. U werd enige tijd vastgehouden maar kreeg vervolgens gratie daar Saddam Hussein manschappen nodig had voor zijn oorlog met Iran. U werd naar Basra gestuurd waar u uw verplichte legerdienst moest vervullen. U werd ingeschakeld bij de administratieve dienst. In 1988 zwaaide u af. U zette uw werkzaamheden als schrijver en dichter vervolgens verder. U maakte in die periode ook schilderijen en had een aantal exposities in Irak. Omwille van gezondheidsredenen stopte u in 1995 met schilderen.

Na de val van het regime had u de hoop dat een nieuw Irak zich zou ontwikkelen en dat u in alle vrijheid zou kunnen schrijven. U sloot zich aan bij de journalistieke vakbond en startte een carrière als journalist. U schreef verschillende boeken en publiceerde artikelen in verschillende kranten. U ging tevens aan de slag bij ‘al Shabaqat Al Illam al Iraqi’ (Iraaks Media Netwerk) waarbij verschillende media, i.c. radio, televisie en geschreven pers, zijn aangesloten. U bleef uw hele carrière werkzaam voor dit netwerk. In concreto ging u in 2004 als journalist voor de krant ‘Al Sabah’ aan de slag, dit tot 2007. In die hoedanigheid publiceerde u een dagelijkse column in de krant. Terzelfdertijd was u werkzaam op de dienst ‘burgerklachten’ waar u instond voor het beantwoorden van allerhande klachten die burgers naar de krant stuurden in verband met werk, dagelijkse problemen, contacten met politie, partijen, ea. In 2007 veranderden uw werkzaamheden en stapte u bij het Medianetwerk over naar televisie. U begon er als toezichthouder bij de nieuwsafdeling te werken en was ook verantwoordelijk voor het controleren van de ondertiteling. In 2007 startte u ook als lesgever bij het instituut voor mediatraining, eveneens aangesloten bij het Medianetwerk, dit tot 2018. In 2018, dit tot uw vertrek uit Bagdad in januari 2020, ging u vervolgens aan de slag als consulent van de directeur van het Medianetwerk - tevens een goede vriend van u de heer Fadel Jaralla. In die hoedanigheid stond u in voor het evalueren van de programma’s, het nagaan van fouten qua taal, context, ed. Naast uw werkzaamheden voor het Iraakse Medianetwerk, publiceerde u ook artikels in verschillende andere tijdschriften en kranten, i.c. Al Beyan, Kul al Akhbaar, Al Mushtaqbal al Iraqi, ea. Naast voorgaande richtte u in 2016 de NGO ‘Al Ayjal’ op. Jullie organiseerden journalistieke cursussen en stonden in voor de verdeling van allerhande hulpgoederen, i.c. voedsel, medicijnen, financiële hulp, die jullie kregen van Iraakse burgers aan hulpbehoevenden. U bleef als voorzitter van deze organisatie aan de slag tot twee dagen voor uw vertrek. Sindsdien is de organisatie niet langer actief.

Gezien u vrij snel, nadat u bij Medianetwerk aan de slag ging, tot de vaststelling kwam dat de situatie in Irak niet veranderd was en ook ‘Al Sabah’, en bij uitbreiding het Medianetwerk, eerder als ‘trompet van de overheid’ functioneerden en de doelen en belangen van de overheid voorop stelden, bleef u zich ook na val van het voormalige regime in uw dagelijkse columns, artikelen en boeken scherp en kritisch uitlaten over de Iraakse politiek, de manier waarop het land bestuurd werd, de corruptie en fraude die welig tierde en wees u op moeilijke levensomstandigheden voor de Iraakse bevolking. Naast uw werk voor Medianetwerk werd u ook geregeld door andere televisiezenders gevraagd om over uw werk en uw politieke analyses te praten. Ook hier stak u uw kritiek niet onder stoelen of banken.

Omwille van uw kritische en aanvallende uittalingen, kende u verschillende problemen. In 2004 zou toenmalig minister-president, Ayad Alawi, bevelen hebben de publicatie van uw artikelen bij 'al Sabah' voor twee maanden te 'bevriezen'.

In 2007 vond een eerste poging om u te vermoorden plaats. In die periode, die gekenmerkt werd door het sektarisch geweld in Irak, had u in uw artikelen vaak opgemerkt dat er geen verschil was tussen 'beide kanten', i.c. sjiieten en soennieten, en dat beiden enkel hun eigen belangen vooropstelden ten koste van de bevolking. Vrienden, familie en collega's raadden u vaak aan uw agressieve toon te temperen maar u gaf hieraan geen gehoor. Toen u in 2007 op een dag van uw werk onderweg was naar huis, zou uw wagen vanuit een langsrijdend voertuig met een geluidsdemper zijn beschoten. Uw wagen raakte hierbij beschadigd maar zelf kon u heelhuids ontkomen. U bent ervan overtuigd dat deze moordpoging verband hield met uw kritische houding ten aanzien van het sektarische conflict. Na de beschieting begaf u zich naar het politiekantoor om aangifte te doen van de beschieting. U diende klacht in tegen onbekenden waarop de agent u meedeelde dat ze u zouden laten weten als ze nieuws hebben. Toen uw kinderen een viertal dagen later opnieuw gingen informeren bij de politie naar de stand van zaken, vernamen ze dat de documenten van het onderzoek nog bij de rechtercommissaris lagen. U heeft vervolgens nooit meer iets gehoord in verband met uw klacht. Om uzelf te beschermen na deze moordpoging wijzigde u vervolgens de route die u nam naar uw werk en paste u uw werkuren aan. De daaropvolgende jaren kende u geen problemen.

In 2011 vond echter een tweede moordpoging plaats. Toen u 's avonds buitenkwam bij Al Furat-televisiezender, waar u een interview gegeven had en tevens felle kritiek geuit had op Amar Al Hakin, de voorzitter van de partij die de tv-zender in beheer had en financiert, merkte u op dat u door een wagen achtervolgd werd. U werd vervolgens klemgereden en werd vanuit de wagen opnieuw beschoten. U kwam er opnieuw met de schrik vanaf maar uw wagen, die gekanteld was, was beschadigd. U slaagde erin uzelf uit de wagen te bevrijden en zocht hulp bij een paar agenten die u aan de overkant van de straat opmerkte. U kreeg echter te horen dat zij niet verantwoordelijk waren voor de kant van de straat waar het incident had plaatsgevonden en meldden dat u zich naar het politiekantoor moest begeven. U begaf zich hierop wel naar het politiekantoor maar diende geen klacht in. U bent er immers van overtuigd dat Al Hakin achter deze aanslag zat en dit omwille van de kritiek die u kort voordien geuit had tijdens het interview bij Al Furat. U werd uiteindelijk door uw zoon, buurman en een vriend opgehaald en naar huis gebracht. U vroeg hierop een maand verlof tijdens dewelke al uw werkzaamheden tijdelijk stopzette. Na deze moordaanslag probeerden uw echtgenote en kinderen u te overtuigen om samen het land te verlaten, dit voor uw veiligheid. U weigerde hierop in te gaan. U vond het belangrijk om in uw land te blijven strijden voor rechtvaardigheid. Na een maand hervatte u beetje bij beetje uw werkzaamheden, dit met de vrijheid dat u zelf uw werkuren mocht kiezen. De eerste twee maanden ging u enkel aan de slag als politiek analist, hierna hervatte u ook uw andere werkzaamheden.

Ook in 2019 zou Ahmad Al Basheer, een bekende politieke 'comedian', u een paar keer 'belachelijk' gemaakt hebben in zijn televisieshows. In deze shows toont Al Basheer gekende (media)figuren en monteert hij eerdere interviews en uitspraken op zo een manier waardoor hun boodschap een andere inhoud krijgt. Persoonlijk zou u in 2019 twee keer op een dergelijke manier door Basheer in zijn show zijn getoond en u werd afgeschilderd als 'iemand die het niet goed voorheeft met Irak'. Naar uw mening wordt Basheer gefinancierd door bepaalde partijen of groeperingen en is het de bedoeling om via zijn programma de militieën aan te zetten u, dan wel andere tegenstanders van de betreffende partijen of groeperingen, te liquideren. Na één van de uitzendingen waarin u werd opgevoerd, zou u amper 20 minuten later op uw gsm zijn gebeld door een onbekend nummer. U kreeg te horen dat u moest stoppen met uw politieke werkzaamheden, anders zou u heropgevoerd worden. U bent ervan overtuigd dat deze bedreiging verband hield met de uitzending van de Basheer-show. Een week later zou u Al Basheer van antwoord gediend hebben via de televisiezender Al Thaliya. Het conflict tussen u en Al Basheer was hiermee van de baan.

Doorheen de jaren zou u ook geregeld beledigd zijn, kritiek ontvangen hebben en zijn bedreigd op uw sociale media. Ook tijdens televisie-uitzendingen kwam het geregeld tot discussies en aanvaringen met uw tegenstanders.

Nadat u in show van Al Basheer werd opgevoerd én vervolgens telefonisch werd bedreigd, zou u rond juni 2019 geprobeerd hebben via uw werkgever uw vertrek uit Irak te regelen. U stelde voor naar België over te komen en van hieruit, voor hen, te blijven verder werken. Uw verzoek werd afgewezen.

Uw echtgenote zou er doorheen de jaren ook herhaaldelijk op aangedrongen hebben het land te verlaten maar u wilde hier niet van weten.

in januari 2020 zou u door uw echtgenote zijn opgebeld met de melding dat ze een dreigbrief thuis had gevonden onder de deur. Deze keer besepte u dat het ernstig was. In de brief werd niet alleen u, maar ook uw gezin bedreigd, en dit omwille van uw kritische pen en uw werkzaamheden. Er werd tevens duidelijk aangegeven dat ze u niet zouden vergeten. Daar ook uw kinderen bedreigd werden én uw belagers hadden aangetoond dat ze u wisten wonen, besloot u dat het tijd was het land te verlaten. U keerde met uw zoon vanop het werk terug naar huis en ook uw dochter verliet direct haar werkplek. U bezorgde de dreigbrief aan uw buurman, die als 'liwa' (majoorgeneraal) werkzaam is bij de politie, en hij beloofde deze te onderzoeken. U vertrok vervolgens samen met uw gezin direct vanuit Bagdad naar Najaf, waar u introk bij uw verwant H.F. Vanuit Najaf contacteerde u nog éénmaal uw buurman om te horen of er al enige duidelijkheid was omtrent de afzender van de dreigbrief, maar u vernam dat het onderzoek niets had uitgewezen. U heeft zelf ook geen idee van wie de brief afkomstig is, maar u vermoedt dat het verband houdt met uw kritiek op het overheidsoptreden tijdens de manifestaties in oktober 2019. Een jonge man zou toen door de autoriteiten zijn gedood, verminkt en opgehangen in het openbaar.

Tijdens jullie verblijf in Najaf regelde u jullie vertrek uit Irak. Jullie konden Spaanse visa krijgen en verlieten Irak uiteindelijk op 4 maart 2020 legaal via de luchthaven van Bagdad. Jullie reisden, via Libanon en Spanje, naar België waar jullie op 5 maart 2020 aankwamen. Op 16 maart 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ook uw echtgenote, uw zoon Al. en uw dochter Sanaa diende diezelfde dag, in eigen naam, een verzoek in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken nee : uw nationaliteitsbewijs (origineel), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (origineel), uw badge als adviseur bij MediaNetwerk (origineel), d.d. 31.12.2019, een badge aangaande uw toegang tot de luchthaven (origineel), kaart van de journalistenvakbond (origineel), d.d. 1/2/2020 en uw internationale perskaart (origineel), dd. 29.05.2010. Uw echtgenote bezorgde het CGVS nog volgende stukken tijdens haar gehoor: twee boeken door u geschreven (originelen), een visitekaartje op uw naam, vermelding van de functie 'media-adviseur' bij de organisatie 'Al Ajyal', jullie huwelijksakte (kopie)+ Engelse vertaling, het registratiecertificaat van de organisatie 'Al Ajyal' (origineel), de stempel van de organisatie (origineel) - voorbeeld van stempelafdruk in het dossier, verschillende krantenartikelen door u geschreven, artikelen betreffende problemen die u kende in Irak (twee originelen + prints) en een usbstick met ondermeer (i) beeldmateriaal van verschillende van uw interviews, politieke analyses, de Al Basheershow, uw reactie hierop en screenshots van reacties op social media tegen u naar aanleiding van de Al Basheershow, (ii) foto's van verschillende artikels door u geschreven, (iii) verschillende foto's van uzelf, (iv) foto's van de eerste pagina's van de paspoorten van uzelf en uw echtgenote.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen, alsook uit uw administratief dossier, blijkt immers dat u hartproblemen en diabetes heeft. Daar u ook slecht te been bent en moeilijkheden heeft om lange afstanden te stappen, verplaatst u zich in een rolstoel. Verder haalde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u moeite heeft met data door een hartaanval.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er u steunmaatregelen verleend.

Zo werd ervoor gezorgd dat uw persoonlijk onderhoud kon doorgaan in een lokaal dichtbij de liften, zodat u zich niet te ver hoefde te verplaatsen. U werd de dag van uw persoonlijk onderhoud in uw rolstoel met een taxi-dienst naar het Commissariaat-generaal gebracht. De tolk hielp u vervolgens van in de wachtzaal naar het gehoorlokaal in uw rolstoel. Voor de middagpauze werd door de protection officer (PO) geregeld dat uw zoon en dochter, die op hetzelfde moment als u door een andere PO werden gehoord, samen met u hun middagpauze konden nemen zodat u tijdens de pauze, indien nodig, bijstand van uw kinderen kon krijgen. Dit werd eerst ook bij u afgetoetst (zie infra). Om te vermijden dat u na

afloop van uw persoonlijk onderhoud te lang op het CGVS zou moeten wachten tot de taxi-dienst, die jullie naar huis zou brengen, jullie kwam ophalen, zorgde de PO ervoor dat u uw zoon enige tijd voor het afsluiten van uw persoonlijk onderhoud kon bellen zodat deze alvast de taxi kon contacteren (zie NPO, p. 34).

Voor aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u verder door de PO uitdrukkelijk gevraagd naar uw medische toestand en hoe het met u ging. Er werd voorts uitdrukkelijk gepolst of u, gezien uw medische situatie, in staat was uw gehoor te doen. U gaf aan dat het goed met u ging en u bevestigde in staat te zijn uw gehoor te doen (zie NPO, p. 2). U werd er op gewezen dat er een hele dag voorzien was voor uw gehoor zodat u de kans had om rustig uw verhaal te doen. Hierbij werd tevens benadrukt dat er een aantal pauzes zouden ingelast worden, maar dat u ook altijd zelf om een pauze kon vragen indien u hier nood aan zou hebben (zie NPO, p. 2). U heeft zelf op geen enkel moment om een pauze gevraagd. Rekening houdende met uw gezondheidstoestand werd na een korte pauze voor de zekerheid bij u ook eerst afgetoetst of het voor u in orde was om nog verder te gaan met het gehoor voor een langere middagpauze zou genomen worden zodat u dan samen met uw zoon kon eten (zie supra). U ging hiermee akkoord (zie NPO, p. 16).

Mede gezien uw diabetes werd u eveneens meegedeeld dat u, indien nodig, iets kon eten of drinken tijdens het gehoor (zie NPO, p. 2). U werd tijdens het gehoor ook een paar keer gevraagd of u iets wou drinken en, indien gewenst, werd u dit voorzien (zie NPO, p. 9 en 28).

U bleek bij aanvang van het persoonlijk onderhoud een handgeschreven papier bij te hebben waarop u verschillende data en gegevens had geschreven. U gaf hierbij aan dat u geheugenproblemen heeft en daarom dit papier bij had. De PO verduidelijkte dat u niet perse exacte data hoefde te geven, dat een chronologisch relaas zeker volstaat. Ook werd u voorgesteld dat u het papier kon neerleggen waarna de PO het aan uw dossier zou toevoegen. U ging hier niet op in en stopte het papiertje uiteindelijk weg (zie NPO, p. 3 en 4). U bleek de rest van het persoonlijk onderhoud in staat uw relaas uit de doeken te doen en de verschillende gebeurtenissen chronologisch in de tijd te situeren.

Doorheen uw persoonlijk onderhoud bleek u nog verschillende documenten of stavingstukken te hebben die u evenwel niet bijhad. U werd gevraagd deze stukken mee te geven met uw echtgenote de dag dat zij op het CGVS haar persoonlijk onderhoud had. Rekening houdende met uw geheugenproblemen stelde de PO voor dat zij, samen met de tolk, na uw persoonlijk onderhoud nog eens uitdrukkelijk ten aanzien van uw kinderen duidelijk zou herhalen welke stukken uw echtgenote nog diende mee te brengen, wat ook effectief gebeurde (zie NPO, p. 13, 14, 19, 20, 27 en 35).

U heeft doorheen uw persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aangegeven dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet verder kon gaan met uw gehoor noch blijkt u, omwille van uw geheugenproblemen, niet in staat te zijn geweest op een coherente wijze uw relaas uit te doeken te doen. Op het einde van uw persoonlijk onderhoud werd u ook uitdrukkelijk gevraagd of u alle vragen en de tolk begrepen had, wat u bevestigde, en werd nagegaan of u alles had kunnen vertellen dan wel nog elementen wilde toevoegen. U beperkte zich hier tot een bijkomende verduidelijking van elementen die u reeds doorheen uw persoonlijk onderhoud had aangebracht (zie NPO, p. 35).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en de levens van uw gezinsleden, en dit nadat jullie allen, omwille van uw werkzaamheden, via een anonieme dreigbrief werden bedreigd. U heeft geen idee wie uw vijand(en) zijn, maar u vreest iedereen.

Dient echter te worden opgemerkt dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u in Irak werkzaam was als schrijver, politiek analist en kritische journalist en gedurende ettelijke jaren verschillende boeken en artikels schreef, alsook interviews gaf op televisie, wordt op zich niet betwist. Het loutere feit dat u in Irak actief was als journalist en schrijver volstaat evenwel niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient uw vrees voor

vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in concreto aan te tonen maar blijft in casu in gebreke.

Uit uw verklaringen blijkt dat u quasi gans uw actief (beroeps)leven problemen zou hebben gekend omwille van uw artikelen en kritische uitlatingen. Echter, de problemen die u kende ten tijde van Saddam - u zou zijn opgepakt en een tijdlang zijn opgesloten - bleken geenszins mee uw beslissing om uw land van herkomst te verlaten, te hebben beïnvloed. U werd tijdens uw detentie gratie verleend door Saddam zelf en vrijgelaten omdat Saddam mankracht nodig hadden voor zijn oorlog met Iran. U werd na uw vrijlating direct naar het leger gestuurd -waar u op de administratie terecht kwam - en vervulde gewoon uw legerdienst. Na uw legerdienst keerde u terug naar huis en hervatte u uw leven. Uit niets blijkt dat u toen nog problemen kende (zie NPO, p. 14 en vragenlijst CGVS punt 3, vraag 1). Het mag duidelijk zijn dat feiten die zich afspeelden in de jaren '80 niet mee in beschouwing kunnen genomen worden bij de beoordeling van uw actuele vrees.

Wat de periode na de val van Saddam betreft, dient voorts te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw problemen al vrij snel na de val begonnen, i.c. in 2004 zou een verbod zijn uitgevaardigd uw artikelen te publiceren. In de daaropvolgende jaren, en dit tot aan uw vertrek in 2020, zouden twee moordpogingen plaatsgevonden hebben, werd u beledigd en zwartgemaakt alsook bedreigd. Vooreerst moet worden opgemerkt dat, ondanks de veelheid aan (beweerde) problemen, gewoon in Bagdad bleef wonen en uw werkzaamheden verderzette en dit gedurende 16 à 17 (!) jaar. Minstens doet dit al vragen rijzen bij de ernst van de door u aangehaalde feiten. Dit terzijde, uit wat volgt blijkt duidelijk dat ook ernstige vragen kunnen gesteld worden bij uw gehele geloofwaardigheid.

Zo blijken de verklaringen die u aflegde aangaande de verschillende feiten die zich zouden hebben voorgedaan op tal van essentiële punten af te wijken van hetgeen uw echtgenote, zoon en dochter hieromtrent vertelden. Kon eveneens worden vastgesteld dat ook uw eigen opeenvolgende verklaringen een aantal opmerkelijke ongerijmdheden bevatten.

Zo verklaarde u dat er in 2007 een eerste poging om u te doden plaatsvond. U verklaarde hieromtrent dat uw wagen werd beschoten toen u in de namiddag van uw werk naar huis ging (zie NPO, p. 24). Uw echtgenote stelde hier dat uw wagen werd beschoten toen u buitenkwam bij een - haar onbekende - televisiezender waar u een tv-interview gegeven had. Nog volgens uw echtgenote was uw interview toen zwaar beladen en werd de indruk gewekt dat u Amar Al Hakeem, de eigenaar van al Furat-televisiezender, had bekritiseerd (zie NPO Z., p. 16). Nog volgens uw echtgenote zat het Mehdi-leger (vermoedelijk) achter deze aanslag (zie NPO Z., p. 20).

Dat uw echtgenote hieromtrent zo'n specifieke verklaringen aflegde, is wel opmerkelijk gezien u zelf verklaarde geen idee te hebben wie achter de aanslag zat noch bleek u enig idee te hebben wat de aanleiding hiertoe was. U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat u uw echtgenote en kinderen direct inlichtte van wat er was gebeurd (zie NPO, p. 24 en 26), zodat het eens zo opmerkelijk is dat uw echtgenote hieromtrent wel een vermoeden blijkt te hebben. Waar uw echtgenote aldus bij de moordpoging in 2007 een link legde met al Furat-televisiezender én de kritiek die u uitte tegen de eigenaar, is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat uzelf het over Al Furat en de kritiek die u uitte op Al Hakeem heeft wanneer u het over de tweede moordpoging had. Echter, u verklaarde hier dan weer dat de aanslag zich voordeed net nadat u bij al Furat-televisiezender zelf een interview had gegeven waarbij u kritiek had geuit op Al Hakeem (zie NPO, p. 27). Wanneer uw echtgenote het over de tweede moordpoging had, repte ze met geen woord meer over Al Furat noch de kritiek op Al Hakeem. Ze kwam hier niet verder dan op te merken dat u toen ook net buitenkwam bij een televisiezender - de naam was haar weerom onbekend - waar u een interview had gegeven en toen beschoten werd (zie NPO Z., p. 16-17). In tegenstelling tot zowel u alsook uw echtgenote, beweerde uw zoon Al. dan weer dat de tweede moordpoging plaatsvond toen u achtervolgd werd nadat u uw werkplek verlaten had. Over een kritisch interview dat u gegeven had bij een televisiezender repte uw zoon met geen woord (zie NPO Al., p. 18).

Wat de tweede moordpoging betreft, is het voorts ook verbazend dat u en uw echtgenote niet in staat bleken aan te geven hoe u nadien bent thuisgeraakt. Zo verklaarde u dat u in het politiekantoor wachtte tot uw zoon, uw buurman en een vriend naar het politiekantoor kwamen (zie NPO, p. 27), dit terwijl uw echtgenote eerst beweerde dat de politie u naar huis bracht om vervolgens op te merken dat u door de mensen van de televisiezender werd thuisgebracht (zie NPO Z., p. 17).

Ook al verklaarden u en uw echtgenote beiden dat jullie veiligheidsmaatregelen namen naar aanleiding van de moordpogingen, ook hier bleken jullie niet in staat éénduidige verklaringen af te leggen

aangaande de precieze maatregelen die jullie trof. Zo verklaarde u dat u na de moordpoging in 2007 uw route naar het werk aanpaste alsook uw werkuren veranderde. Na de tweede aanslag stopte u een maand al uw werkzaamheden en zat u gewoon thuis. Na een maand hervatte u uw werkzaamheden als politiek analist en dit gedurende twee maanden. Pas nadien startte u ook uw andere werkzaamheden terug op. Ook nu vroeg u een aanpassing van uw werkuren zodat u zelf kon bepalen hoe laat u begon en stopte met werken (zie NPO, p. 26-28). Uw echtgenote gevraagd naar eventuele veiligheidsmaatregelen die genomen werden, repte zij met geen woord over een aangepast werkschema noch haalde zij aan dat u een tijdje op 'non-actief' stond of verminderde werkzaamheden had. Zij stelde daarentegen dat u om de zoveel tijd van wagen wisselde, ervoor zorgde dat uw wagen geblindeerde ruiten had, jullie plaatsten meer camera's thuis en hadden een videfoon. Voor mensen die jullie niet kenden werd de deur nooit geopend. Behalve deze nam(en) u/ jullie geen andere maatregelen, zo stelde uw echtgenote uitdrukkelijk (zie NPO Z., p. 20). Het is opmerkelijk dat u deze specifieke maatregelen dan weer op geen enkel moment noemde. Uw echtgenote nog uitdrukkelijk gevraagd of u uw werkschema veranderde, antwoordde ze bevestigend. Echter, blijkt dat zij het hier had over de verschillende functies die u bij de staatszender uitoefende en niet verwees naar de aanpassing van uw werkuren die u zelf kon kiezen (zie supra) (zie NPO Z., p. 21).

Wat voorts ook ten zeerste mag verbazen is dat u van geen van deze twee moordpogingen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen. U verklaarde twee krantenartikelen te hebben voorgelegd die over deze twee moordpogingen gaan (zie NPO, p. 26). Echter, een vertaling van deze artikelen toont dat melding wordt gemaakt van een moordpoging in 2007 en één in 2017. Een moordpoging in 2011 wordt nergens vermeld. Het is voorts opmerkelijk dat in de krantenartikelen staat aangegeven dat beide twee moordpogingen zich voordeden nadat u 'op een van de satellietzenders kritiek uitte op bepaalde politiciers en hun voordeelen'. Zoals hierboven aangehaald verklaarde uzelf nochtans dat enkel de tweede moordpoging zich voordeed nadat u een interview gegeven had (zie supra). Wat voorts ook mag verbazen is dat u zelf niets vertelde over een moordpoging in 2017. U werd hier tijdens uw persoonlijk onderhoud ook uitdrukkelijk naar gevraagd en antwoordde merkwaardig genoeg niet te weten van een moordpoging op die datum. U vervolgde 'misschien werd het zo gepubliceerd maar volgens mij maakte ik dat niet mee' (zie NPO, p. 34). In het licht van uw reactie mag het duidelijk zijn dat ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de bewijswaarde van de door u voorgelegde krantenartikelen. Bovendien hebben ook uw echtgenote, zoon noch uw dochter tijdens hun persoonlijk onderhoud enige melding gemaakt van een moordpoging in 2017. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat krantenartikelen sowieso niet kunnen weerhouden worden als een overtuigend bewijs van de aangehaalde feiten. De voorgelegde krantenartikelen vormen hoogstens het bewijs dat de betreffende artikelen, al dan niet tegen betaling, gepubliceerd werden, niets meer en niets minder.

Ook over de verdere problemen die u zou gekend hebben, bleken de verklaringen van u en uw gezinsleden niet in overeenstemming te zijn.

Zo verklaarde u dat u in Irak éénmaal telefonisch werd bedreigd (zie NPO, p. 31). Uw echtgenote verklaarde aanvankelijk eveneens dat u éénmaal werd gebeld en bedreigd. Later stelde ze echter niet te weten of u slechts éénmalig telefonisch werd bedreigd, dit omdat u haar niet alles vertelde (zie NPO, Z. p. 18). Zelf beweerde u evenwel dat uw vrouw van al uw problemen op de hoogte is (zie NPO, p. 15). Uw zoon Al. en uw dochter S. beweerden dan weer uitdrukkelijk dat u meermaals telefonisch werd bedreigd (zie NPO Al., p. 17 en NPO, S. p. 11).

De éénmalige telefonische bedreiging die u aanhaalde, linkte u aan een televisieshow van Ahmad Al Basheer. U verklaarde hierbij dat u een twintigtal minuten nadat de show van Al Basheer werd uitgezonden een bericht kreeg op uw telefoon (zie NPO, p. 30). Ook uw echtgenote situeerde deze ene dreigtelefoon, waarvan zij op de hoogte stelt te zijn, op dezelfde dag als de dag dat de show van Al Basheer werd uitgezonden (zie NPO Z., p. 18). Waar u dit alles situeerde rond juni 2019 (zie NPO, p. 32), beweerde uw echtgenote dan weer dat dit zich voordeed rond oktober/november 2019 (zie NPO, p. 18). Volgens uw dochter haar verklaringen zou de show van Al Basheer echter begin januari 2020 zijn uitgezonden. Zo verklaarde ze uitdrukkelijk dat de show een aantal dagen voordat jullie thuis een dreigbrief ontvingen - deze gebeurtenis vond plaats op 10 januari 2020 - werd uitgezonden (zie NPO S. , p. 12). Ook uw zoon Al. beweerde dat de uitzending van de bewuste show van Al Basheer in januari 2020 plaatsvond, meer bepaald op 9 januari 2020, zijnde één dag voor de dreigbrief bij u thuis werd achtergelaten (zie NPO Al., p. 15).

Zowel u, uw zoon als dochter beweerde verder dat u, volgend op de bewuste televisie-uitzending van de Al Basheer-show, een interview gaf op televisie als reactie. Echter, volgens uw verklaringen kwam u met een reactie een week na de uitzending van Al Basheer zijn programma, wat dus medio 2019 moet geweest én op een moment dat u nog in Bagdad aanwezig was. Zowel uw zoon als dochter verklaarden dan weer dat u met een reactie kwam via een interview nadat u uit Bagdad vertrok. U gaf een interview toen u reeds in Najaf verbleef - dus na 11 januari 2020 -, waarbij de programmamakers het deden uitschijnen alsof u nog in Bagdad zat (zie NPO S. , p. 12 en NPO Al., p. 17). Uw echtgenote verklaarde hieromtrent dan weer, helemaal in strijd met jullie beweringen, dat u geen reactie gaf na het bewuste programma van Al Basheer omwille waarvan u werd bedreigd (zie NPO Z. p.19). Waar u verder beweerde dat het conflict met Al Basheer opgelost was nadat u via een interview een reactie gaf (zie NPO, p. 31), stelde uw echtgenote dan weer uitdrukkelijk dat het conflict met Al Basheer niet opgelost werd (zie NPO, Z., p. 19). Uw dochter ging hier nog een stapje verder en beweerde aanvankelijk dat u, nadat u via een interview een reactie gaf, nog een bedreiging kreeg. Haar hier om verduidelijking gevraagd, stelde ze dan vreemd genoeg de tijdslijn niet meer te weten en het zich niet meer te herinneren (zie NPO S. , p. 12).

Ook wat de dreigbrief zelf betreft, bleken jullie verklaringen niet éénsluitend. Zo verklaarden uw echtgenote en zoon bij de DVZ dat het om een dreigbrief mét kogel ging (zie vragenlijsten CGVS Al. en Z., vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde uw echtgenote dan weer dat het enkel om twee papieren ging. Haar gevraagd of er bij de brief nog iets zat, verklaarde ze ditmaal dat het enkel om de brief geen. Van een kogel bleek er nu geen sprake meer (zie NPO Z., p. 21). U gevraagd of er voorafgaand aan de dreigbrief iets gebeurde, haalde u aan dat u heel fel gereageerd had op een gebeurtenis die zich voordeed tijdens de opstand in oktober 2019 - een jongeman werd tijdens de protesten door de autoriteiten opgepakt, vermoord en verminkt opgehangen in het openbaar - en felle kritiek had geuit op de daders/ autoriteiten voor hun optreden (zie NPO, p. 34). Uw echtgenote, zoon en dochter wezen de televisieshow van Al Basheer aan als oorzaak van de bedreiging (zie NPO Z., p. 21, NPO S. , p. 12 en NPO Al., p. 15). Dat uw familieleden verklaarden dat jullie in januari 2020 een dreigbrief kregen omwille van de tv-show van Al Basheer, dit terwijl u beweerde dat het conflict met Al Basheer reeds opgelost was medio 2019 (zie supra) mag toch wel ten zeerste verbazen.

U stelde voorts dat u de dreigbrief aan uw buurman - die als 'Liwa' bij de politie werkt - gaf met de vraag of hij kon achterhalen van wie deze afkomstig was. Hij beloofde het nodige te doen, maar u kreeg geen verder nieuws. U zou hem vanuit Najaf gecontacteerd hebben maar hij liet u weten dat het onderzoek niets kon uitwijzen. U heeft geen idee of uw voormalige buurman nog bezig is met onderzoek. Bij uw laatste contact - vanuit Najaf kreeg u de indruk dat hij het allemaal niet zo serieus neemt, zo stelde u. Van hieruit heeft u uw buurman ook niet meer gecontacteerd aangaande de dreigbrief (zie NPO, p. 33 en 34). Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u zeker wist dat uw buurman de brief niet serieus nam. U ontdekte namelijk dat hij lid is van de milities (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U hiermee geconfronteerd, stelde u dat dit uw indruk is van iedereen die bij de overheid een hoge functie heeft. Waarom u dan, indien u er daadwerkelijk van uitgaat dat iedereen met een hoge functie bij de milities én corrupt is, de brief überhaupt aan uw buurman zou bezorgd hebben en ervan uitging dat hij u wel zou helpen, is niet duidelijk. U ook hierop gewezen haalde u weerom aan dat u dacht hij wel iets zou kunnen doen omdat u dacht dat hij een vriend was. U vergoelijkt hiermee geenszins de hierboven aangehaalde ongerijmdheid. Bovendien verklaarde uw echtgenote, en dit weer in tegenstelling tot wat u beweerde, dat jullie tot op heden contact hebben met deze buurman/politieagent (zie NPO, Z. p. 21 en 22).

U slaagde er ook niet in enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen van de verschillende door u aangehaalde feiten. De door u voorgelegde documenten bevestigen uw identiteits- en persoonsgegevens, uw huwelijk met uw echtgenote alsook uw werkzaamheden en activiteiten binnen de media en als schrijver/journalist in Irak. Dat u kritische interviews gaf en doorheen uw verschillende publicaties - boeken en artikels - ook vaak een kritische nood liet horen, staat evenmin ter discussie. Dat u voorts 'te kijk' werd gezet in door Ahmad Al Basheer én u hier vervolgens op reageerde, wordt eveneens aangenomen. Dat u echter, zoals u beweert, hierop volgend telefonisch werd bedreigd en er vervolgens ook een dreigbrief werd verstuurd die ook uw gezin viseerde, blijkt op geen enkele manier uit de voorgelegde stukken en toont u derhalve niet aan. Ook de twee moordpogingen waaraan u ternauwernood zou zijn ontsnapt, staft u op geen enkele manier. De krantenartikelen die u voorlegde, werden hierboven besproken en bleken geenszins in staat uw verklaringen te onderbouwen, wel in tegendeel. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat, los van het feit dat de moordpoging die in 2017 zou hebben plaatsgevonden, en waarvan u niet eens op de hoogte bleek te zijn noch enig ander lid van uw familie enige melding van maakte (zie supra), de enige moordpoging betreft waarover informatie kon worden teruggevonden. Van de moordpogingen waar u, naar eigen zeggen, effectief het slachtoffer zou geweest zijn in 2007 en 2011

werd geen informatie teruggevonden. Dit mag toch ten zeerste verbazen. Niet in het minst ook omdat u zelf verwees naar het bestaan van een dienst die aanslagen op journalisten analyseert. Deze dienst zou melding gemaakt hebben van de moordpoging waar u in 2007 het slachtoffer van zou geweest zijn. U zou hieromtrent twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, i.c. op 7 maart 2021, contact genomen hebben met die specifieke dienst die vervolgens beloofde het archief door te kijken (zie NPO, p. 26). U heeft het CGVS echter geen enkele verdere informatie bezorgd noch in kennis gesteld van de reden waarom u tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen van de moordpoging(en) op u. De USB-stick die u voorlegde bevatte voorts nog verschillende screenshots van facebook-/social media-berichten die u zou ontvangen hebben. De auteur(s) van deze berichten geven duidelijk te kennen niet akkoord te zijn met uw uittalingen en meningen. Dient hier echter allereerst te worden opgemerkt dat uit de voorgelegde screenshots op geen enkele manier kan worden afgeleid op wiens profiel deze reacties werden gepost noch van wie deze berichten afkomstig zijn. Dergelijke berichten kunnen bovendien ook makkelijk gemanipuleerd worden en hebben dan ook geen bewijswaarde. Hoe dan ook blijkt uit de voorgelegde facebook-social media-berichten niet dat u, zoals u wil laten uitschijnen meermaals bedreigd werd.

Kan hier tot slot nog worden aan toegevoegd dat het eens te meer mag verbazen dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen van de veelheid aan feiten waar u het slachtoffer van zou zijn geweest. Uw echtgenote verklaarde immers uitdrukkelijk dat u voor elk van de feiten die u meemaakte klacht ging indienen (zie NPO Z., p. 19) alsook dat u contact opnam met de veiligheidsdiensten naar aanleiding van de telefonische bedreiging die u ontving (zie NPO Z., p. 17 en 19). Zoals hierboven aangehaald verwees u zelf naar een dienst die aanslagen op journalisten analyseert en archiveert maar waarom u dan tot op heden niet in de mogelijkheid bent via deze dienst enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande de moordpogingen op uw persoon voor te leggen, blijkt onduidelijk.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen en het feit dat u van geen van de aangehaalde gebeurtenissen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen, mag het duidelijk zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

De waarachtigheid van uw relaas wordt verder bijkomend onderuit gehaald door volgende vaststellingen. U beweerde dat u, vanaf het moment dat u de dreigbrief thuis kreeg, besepte dat u Bagdad en, bij uitbreiding Irak, moest verlaten. U had immers de angst gezien in de ogen van uw kinderen en nu de dreiging ook uw gezin betrof, kon u niet anders dan beslissen om te vertrekken (zie NPO, p. 32 en 33). Volgens uw verklaringen keerde u, samen met uw zoon, vanop het werk terug naar huis zodra uw echtgenote u over de dreigbrief had ingelicht. Ook uw dochter kwam direct naar huis en jullie verlieten Bagdad direct (zie NPO, p. 32). Zowel uw echtgenote, uw zoon en dochter verklaarden hier dan weer dat jullie pas de dag nadien, i.c. op 11 januari 2020, Bagdad verlieten (zie NPO Z. p. 6, NPO Al., p. 15 en NPO S., p. 12). Al. zou bovendien op 11 januari 2020 eerst nog naar zijn werk zijn teruggekeerd. De verklaringen van uw echtgenote en Al. zelf over de reden waarom hij nog naar het werk zou zijn gegaan op 11 januari weken echter opnieuw van elkaar af. Volgens Al. zelf besloot hij hiertoe omdat jullie toen nog niet direct besepten dat het ernstig was. Jullie dachten dat het gewoon zo zou zijn als de andere keren. Toen jullie echter de flauwe reactie van de politie zagen, besepten jullie wel dat jullie moesten vertrekken. Al. keerde terug naar huis en jullie vertrokken (zie NPO Al. p. 16 en 17). Uw echtgenote stelde dan weer dat Al. gewoon naar het werk ging omdat hij nog een aantal zaken in uw bureau moest ophalen (zie NPO Z., p. 21).

Ondanks uw hierboven aangehaalde beweringen dat u sinds de dreigbrief de beslissing nam om te vertrekken, en dit omdat nu ook uw kinderen in gevaar waren, houdt het voorts ook geen steek dat jullie gewoon met jullie eigen wagen vanuit Bagdad naar Najaf reden, hierbij verschillende controleposten passerend (zie NPO, p. 21). U verklaarde hierbij dat u niet bedreigd werd door mensen die aan de controleposten werkten. Dat u dit zo stelde is opmerkelijk temeer u direct vervolgde met de opmerking dat u bedreigd werd door onbekenden, dat u niet weet door wie of welke groepering u bedreigd werd (zie NPO, p. 21). Hiermee rekening houdende was het aldus niet uitgesloten dat uw belagers wel degelijk gelinkt waren aan, of banden hadden met de controleposten. U hierop gewezen, beaamde u dit immers ook (zie NPO, p. 21). Bovendien legde u zelf een link tussen de eerste moordpoging en de controlepost waar u kort voordien gepasseerd was. U had het idee dat de persoon die toen aan de controlepost stond mee betrokken was bij de aanslag op u (zie NPO, p. 25). Het is, ingeval van een waarachtig relaas, dan ook volstrekt onaannemelijk dat u, op het moment dat u dan eindelijk beslist Bagdad te verlaten daar u er 'nu' van overtuigd was dat uw leven, en het leven van uw gezinsleden, in gevaar was, gewoon besliste naar Najaf te rijden en hierbij geen rekening zou gehouden hebben met de

mogelijke risico's om via verschillende controleposten te passeren. Dat u dan vervolgens kort nadien, samen met uw volledige gezin, nog eens op en af zou gereisd zijn naar Bagdad om bij de Spaanse ambassadeur jullie visa aan te vragen, uw zoon vervolgens alleen op en af naar Bagdad zou hebben gestuurd om de visa af te halen - uw echtgenote verklaarde hier dan weer, in tegenstelling tot u, dat jullie ook die tweede keer allemaal samen naar Bagdad gingen (zie NPO Z. p. 6) - én op 4 maart dan nog eens allemaal samen naar Bagdad zouden gereisd zijn om vandaaruit vanop de luchthaven te vertrekken (zie NPO, p. 21 en NPO Z. p. 6, NPO S. , p. 9 en NPO Al., p. 11), houdt helemaal geen steek ingeval van een geloofwaardig relaas. Dat jullie bovendien besloten via de luchthaven van Bagdad te vertrekken, dit terwijl u specifiek een vrees om in Bagdad te worden gedood uitte (zie NPO, p. 34), én jullie evengoed vanuit Najaf, via al 'Najaf International Airport', hadden kunnen vertrekken, kan absoluut niet worden begrepen indien uw/jullie verklaringen aangaande de problemen die u zou hebben gekend de waarheid betreffen.

Dat jullie bovendien beslisten het land gewoon legaal te verlaten, en hierbij ook geen enkel probleem kenden, wijst er eens te meer op dat de nodige vragen kunnen gesteld worden bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde feiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen verband hielden met uw kritische houding en afkeer van de corruptie, het wanbeleid, etc. Uw echtgenote stelde hier bovendien uitdrukkelijk te denken dat 'de politici' achter de bedreigingen en moordpogingen op u zaten. Haar hierbij om enige verduidelijking gevraagd, bleek ze 'alle politici' te verdenken (zie NPO Z., p. 20). U gevraagd of u dan geen schrik had en of het geen risico inhield dat u alsnog zou worden tegengehouden, minimaliseerde u uiteindelijk ook zelf uw vrees door op te merken dat het uiteindelijk een vermoeden was van u dat iemand u zou oppakken en vermoorden (zie NPO, p. 35).

Ook wat de aanvraag van de Spaanse visa betreft dient voorts nog te worden gewezen op een aantal eigenaardigheden. U had het over één aanvraag bij de Spaanse ambassadeur. Jullie kennen elkaar en hij deed niet moeilijk over de aanvragen. U voegde er nog aan toe dat jullie vaak bij hem gingen of hij bij jullie kwam voor interviews en gesprekken. U onderstreepte uw goede contacten met de Spaanse ambassadeur nog bijkomend door eraan toe te voegen dat u hem een sms-je stuurde met de melding dat u graag bij hem wilde langsgaan voor een belangrijke zaak (zie NPO, p. 21 en 22). Het mag dan toch wel ten zeerste verbazen dat u zich de naam van de Spaanse ambassadeur niet bleek te herinneren (zie NPO, p. 21). Uw vrouw bleek evenmin in staat zijn naam te geven. Zij merkte hierbij op dat ze wel meeging naar ambassade om de visa aan te vragen, maar de ambassadeur niet ontmoette (zie NPO, Z., p. 15), dit terwijl u dan weer uitdrukkelijk opmerkte dat jullie die eerste keer - op het moment van de visumaanvragen - samen naar Bagdad gingen, net om de ambassadeur te ontmoeten (zie NPO, p. 21). Het is voorts ook opmerkelijk te moeten vaststellen dat uw echtgenote verklaarde dat u, nog voor jullie op 10 januari 2020 de dreigbrief zouden ontvangen hebben, visa probeerde te verkrijgen om Irak te verlaten, dit bij verschillende landen, doch elke aanvraag werd geweigerd. U zou toen ook reeds een eerste keer geprobeerd hebben bij de Spaanse ambassade visa te verkrijgen, maar eveneens zonder succes (zie NPO Z., p. 14). Het is opmerkelijk dat u hierover met geen woord rept. Zoals hierboven aangehaald liet u daarentegen uitschijnen dat u een goede band had met de ambassadeur en u stelde dan ook uitdrukkelijk dat hij niet moeilijk deed over het verlenen van de visa (zie supra).

Jullie incoherente en tegenstrijdige verklaringen betreffende de aanleiding voor jullie vertrek uit Bagdad, jullie vlucht vanuit Bagdad naar Najaf, de (herhaaldelijke) terugreizen naar Bagdad en het verkrijgen van de Spaanse visa doet vermoeden dat jullie Irak mogelijks al eerder verlieten. Dit vermoeden wordt bijkomend versterkt door de vaststelling dat u evenmin in de mogelijkheid bent enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande het beweerde moment van uw vertrek, en verdere reis, voor te leggen.

U reisde, samen met uw gezin, legaal met jullie paspoorten waarin jullie Spaanse visa hadden. Uw zoon zou al jullie paspoorten verscheurd hebben na jullie vertrek, dit omdat hij de 'goede raad' gekregen had dat jullie op die manier niet zouden kunnen gerepatrieerd worden. Ook zou uw zoon dit gedaan hebben om te vermijden dat uzelf vrijwillig zou terugkeren naar Irak (zie NPO, p. 18, 19 en 20, NPO Z., p. 3, NPO Al., p. 13 en NPO S. , p. 10). Het paspoort is nochtans een essentieel document, temeer daar hierin niet alleen de persoonsgegevens van de 'drager' vermeld staan doch ook tal van andere belangrijke informatie zit vevat, i.c. moment van vertrek, reisroute, mogelijke verblijf(f)(ven) elders en eventuele verblijfsstatus(sen) ginds, ea. Het mag duidelijk zijn dat het voor de asielinstanties van het grootste belang is om een duidelijk zicht te hebben op uw effectieve vertrek en eerdere plaatsen van verblijf voor uw aankomst in België om zo een correcte inschatting te kunnen maken van uw eventuele nood aan internationale bescherming. Het komt dan ook aan u, als verzoeker om internationale

bescherming, toe om de documenten, die hier licht op kunnen werpen, en waarover u beschikt voor te leggen. Minstens dient u een aannemelijke uitleg te geven die uw onvermogen uw paspoort, dan wel enig ander stuk die u vertrek en reisweg kan aantonen, voor te leggen, kan vergoelijken. Uw verklaring voor uw onvermogen de paspoorten, dan wel enig ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs van jullie reis kan echter niet overtuigen. U reisde, samen met uw gezin, legaal met jullie paspoorten waarin jullie Spaanse visa hadden. Uw zoon zou al jullie paspoorten verscheurd hebben na jullie vertrek, dit omdat hij de 'goede raad' gekregen had dat jullie op die manier niet zouden kunnen gerepatrieerd worden. Ook zou uw zoon dit gedaan hebben om te vermijden dat uzelf vrijwillig zou terugkeren naar Irak (zie NPO, p. 18, 19 en 20, NPO Z., p. 3, NPO Al., p. 13 en NPO S., p. 10).

Het is vooreerst opmerkelijk dat u niet blijkt te weten of de paspoorten in Spanje of in België werden vernield (zie NPO, p. 19). Dat u dit niet zou weten, is totaal onlogisch gezien u vanuit Spanje ook legaal met het vliegtuig naar België verder reisde (zie NPO, p. 23) en u uw paspoort dus ook voor dit deel van uw reis nodig had. Dat uw zoon de paspoorten vernielde, dit zonder dit met u te overleggen, en dit omdat hij ervan overtuigd was dat jullie dan niet zouden worden teruggestuurd en een verblijfsvergunning zouden krijgen (zie supra + zie NPO, p. 23), kan ook omwille van onderstaande niet worden aangenomen. Net als u is uw zoon een geschoold iemand die over de nodige intellectuele capaciteiten beschikt. Blijkt bovendien dat zowel u, alsook uw zoon en echtgenote, in het verleden al meermaals Irak uitreisden in het kader van jullie werk, studies, omwille van medische alsook toeristische redenen (zie NPO, p. 4 en 20, zie NPO Z., p. 8 en 13 en NPO Al., p. 9). Dat uw zoon aldus totaal onwetend zou zijn en zonder meer voor waar zou aannemen wat hij in Irak 'via via' zou gehoord hebben, is niet aannemelijk. Het houdt immers ook totaal geen steek dat iemand die niet (langer) in het bezit is van zijn paspoort niet zou kunnen worden teruggestuurd. Dit impliceert immers dat ook eenieder die zijn paspoort zou verliezen niet zou kunnen terugkeren. Weerom rekening houdende met het feit dat uw zoon, net als u, een hooggeschoold iemand is, kan geenszins worden aangenomen dat hij dus zonder meer de 'goede raad' die hij kreeg in Irak zou hebben aangenomen en de paspoorten vernield heeft. Er kan daarentegen logischerwijs verondersteld worden dat jullie verstandig genoeg zijn om het belang van een paspoort en het voorleggen van dit document te kennen. Verder houdt het ook geen steek dat uw zoon, mits de vernieling van de paspoorten, zou hebben willen vermijden dat u naar Irak zou terugkeren (zie supra). Waarom hij dan eveneens zijn eigen paspoort alsook deze van uw echtgenote en dochter zou vernield hebben, is niet duidelijk. Bovendien kunnen Irakezen ook makkelijk vanuit het buitenland een (nieuw) paspoort aanvragen (zie info toegevoegd aan uw administratief dossier) zodat het dan ook zinloos zou zijn uw paspoort te vernielen. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat u verklaarde dat jullie reeds van bij jullie vertrek uit Irak het plan hadden naar België af te reizen, dit omdat jullie hier familie hebben (zie NPO, p. 23). Uw verwanten doorliepen hier reeds de asielpcedure. Er kan dan ook logischerwijs verondersteld worden dat jullie wel degelijk voor jullie vertrek, minstens voor jullie aankomst hier, met deze verwanten contact hadden en via hen informatie kregen over het verloop van de asielpcedure en wat tijdens deze procedure van u verwacht wordt alsook dat het belang van het voorleggen van de paspoorten aan bod zou gekomen zijn. In het licht van bovenstaande vaststellingen en de vele ongerijmde en incoherente verklaringen, bestaat het vermoeden dat u, alsook uw gezinsleden, de paspoorten niet wenst voor te leggen om zo bepaalde in deze documenten vervatte informatie, zoals oa. het moment van uw vertrek uit Irak, verborgen te houden. Dat u niet de waarheid vertelt over uw paspoort, en hiermee samenhangend het moment van uw vertrek uit Irak, blijkt voorts uit het volgende. U gevraagd van wanneer uw paspoort dateerde, stelde u dat het al 10 jaar oud was en zeker geen nieuw paspoort betrof (zie NPO, p. 20). Echter, uit het document aangaande uw visumaanvraag bij de Spaanse ambassade blijkt dat het paspoort waarmee u Irak verliet, dateert van 01.02.2017 (zie informatie in administratief dossier). U hierop gewezen verklaarde u dat dit een oud paspoort betreft en dat de datum van 01.02.2017 de datum van de 'vernieuwing' betreft. U voegde er nog aan toe dat men momenteel een paspoort elke 12 jaar kan verlengen (zie NPO, p. 23). Dit houdt geen steek. Immers, uit hetzelfde document aangaande uw visumaanvraag staat tevens vermeld dat uw paspoort geldig is tot 30.01.2025 (zie informatie in uw administratief dossier). Indien uw uitleg zou kloppen, u elke 12 jaar uw paspoort kan vernieuwen én uw paspoort aldus in 2017 werd vernieuwd, dan zou uw paspoort tot 2029 moeten geldig zijn. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk dat de nieuwe A-paspoorten - uw paspoort betrof ook een paspoort van de A-serie (zie informatie in groene map + zie visumaanvraag in administratief dossier) niet kunnen verlengd of vernieuwd worden en dus een beperkte geldigheidsduur hebben. Uw paspoort dateert aldus van 01.02.2017. De vaststelling dat u uw paspoort niet voorlegt en niet de waarheid blijkt te vertellen over het moment waarop uw paspoort werd uitgereikt, doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u Irak al geruime tijd eerder verliet dan wat u wil laten uitschijnen. Dit doet dan ook bijkomend afbreuk aan de reeds wankelende geloofwaardigheid van de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt.

Dat uit de visumaanvragen van u alsook uw gezinsleden blijkt dat jullie visa op 26.01.2020 werden goedgekeurd en aangemaakt door de Spaanse ambassade in Bagdad, wijzigt niets aan voorgaande temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat dergelijke visa ook vanuit het buitenland, eventueel via tussenkomst van een derde, kunnen worden aangevraagd. Wat de aanvraag van de visa betreft, stelt de informatie uitdrukkelijk dat het niet vereist is dat de aanvrager(s) persoonlijk aanwezig zijn. Ook al moeten bij een eerste visumaanvraag biometrische gegevens van de aanvrager(s) worden verzameld, uit de informatie blijkt dat zulks ook door een externe dienstverlener, en dus van op afstand, i.c. buiten Irak, kan gebeuren. Aangaande de vereiste vingerafdrukken stelt de info bovendien ook uitdrukkelijk dat, indien de bij een voorgaande visumaanvraag genomen vingerafdrukken minder dan 59 maanden vóór de datum van een nieuwe aanvraag reeds in het VIS (Visa Information System) werden opgenomen, dan worden deze gewoon in de nieuwe aanvraag gekopieerd. Ook in dit geval vervalt de vereiste dat de aanvrager(s) persoonlijk aanwezig moeten zijn. Gezien u noch uw gezinsleden hun paspoorten voorlegden én jullie uitleg ter rechtvaardiging voor jullie onvermogen jullie paspoorten voor te leggen niet kon overtuigen (zie supra), kan aldus niet zonder meer worden aangenomen dat de Spaanse visa die jullie in februari 2020 kregen uitgereikt de eerste Spaanse visa waren die jullie aanvroegen. Zoals ook reeds aangehaald verklaarde uw echtgenote uitdrukkelijk dat u ook voorheen al probeerde bij de Spaanse ambassade visa te verkrijgen (zie supra). Tot slot stelt de informatie ook uitdrukkelijk dat er vrijstelling van de verplichting 'in persoon' te verschijnen bij het aanvragen van een visum is indien de aanvrager bekendstaat om zijn integriteit en betrouwbaarheid. De integriteit en betrouwbaarheid wordt aangetoond door ondermeer het juiste gebruik van eerder afgegeven eenvormige visa of visa met territoriaal beperkte geldigheid – u alsook uw gezinsleden reisden doorheen de jaren om verschillende redenen naar verschillende landen (zie supra) en uit niets blijkt dat jullie ooit de jullie voor deze reizen uitgereikte visa 'misbruikten' -, de economische situatie in het land van herkomst – u verklaarde zelf dat u het economisch gezien wel goed had (zie NPO, p. 7 en 8) - en zijn werkelijk voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van het aangevraagde visum. Rekening houdende met het geheel van bovenstaande voldeed u aldus aan de voorwaarden om ook buiten Irak de Spaanse visa aan te vragen.

Wat het uitreiken van de visa betreft, blijkt uit de beschikbare informatie ten andere dan wel weer dat de paspoorten fysiek aanwezig moeten zijn op de consulaire post, i.c. de Spaanse ambassade in Bagdad, om de visa erin aan te brengen. Dat de aanvrager persoonlijk zijn paspoort naar de ambassade dan wel consulaire post moet brengen, wordt evenwel niet als voorwaarde gesteld. Rekening houdende met uw eigen voorstel dat u uw neef J., die in België verblijft, zou vragen om naar Bagdad af te reizen om er uw achtergelaten documenten te gaan halen (zie NPO, p. 18), is het aldus niet ondenkbaar dat u niet eveneens een manier zou gevonden hebben om de paspoorten van uzelf en uw gezinsleden in Bagdad te krijgen voor de uitreiking van de visa.

Dit alles terzijde, dat u, met uw gezinsleden, mogelijks effectief ter plaatse in Bagdad bij de Spaanse ambassade de visa ging aanvragen en/ of afhalen - nogmaals, jullie leggen jullie paspoorten niet voor zodat geen zicht is op jullie eventueel in- en uitreizen van / naar Irak - toont geenszins aan dat u, zoals u beweert, tot 11 januari 2020 onafgebroken in Bagdad woonde, omwille van een dreigbrief met uw gezin Bagdad diende te verlaten en twee maanden onderdook in Najaf om vervolgens, samen met uw gezin, Irak te verlaten op 4 maart 2020.

Dat uw echtgenote tijdens haar gehoor een foto van de eerste pagina van uw paspoort alsook haar eigen paspoort, opgeslagen op de usb-stick, voorlegde kan hoegenaamd geen ander licht werpen op voorgaande.

Uit het geheel van voorgaande dient dan ook te worden besloten dat er geen elementen voorhanden zijn die toelaten in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de

EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_

situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen

henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende militieën in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve kan hier nog worden toegevoegd dat u zich, wat betreft uw medische situatie en het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw gezondheidssituatie, dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van uw echtgenote Z. , zoon Al. en dochter S. werd eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat uw verwant J. (...), diens echtgenote A. (...) en zijn broer B. hier de vluchtelingenstatus werden toegekend kan geen ander licht werpen op voorgaande. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslima van Arabische origine te zijn u bent afkomstig uit Bagdad (Centraal-Irak). Toen u 15,5 à 16 jaar was huwde u officieel met uw verwant, M.A.A. (...). Jullie kregen samen twee zonen, Aq. en Al. (...) en één dochter S. (...). U woonde met uw gezin altijd in Al Kadhemiya, Bagdad, dit tot 11 januari 2020. Uw zoon Aqil verliet Irak in 2011. Hij trok naar Oekraïne waar hij geneeskunde studeerde. Aq. verblijft tot op heden in Oekraïne en werkt er als dokter. Uw zoon Al. werkte in Irak als correspondent bij Al Iraqiya en uw dochter S. werkte als onderwijzeres.

U verliet Irak omwille van de problemen van uw echtgenoot. Uw echtgenoot was in Irak werkzaam als journalist, politiek analist en schrijver. Uw man was ondermeer werkzaam bij Al Iraqiya (Iraaks Media Netwerk), waar hij aan de slag ging bij de krant “Al Sabah”. Bij Al Iraqiya was hij tevens hoofd van de dienst die instond voor de behandeling van allerlei klachten van burgers. Naast zijn werk voor Al Iraqiya schreef uw echtgenoot ook verschillende boeken, publiceerde hij artikelen in verschillende kranten en werd hij ook geregeld gevraagd door verschillende televisiezenders voor interviews en politieke analyses. Doorheen zijn verschillende werkzaamheden toonde uw echtgenoot zich altijd heel kritisch ten aanzien van het regime, de corruptie, het wanbeleid, ea., dit zowel ten tijde van Saddam als in het post-Saddam-tijdperk. Uw man kende hierom verschillende problemen.

Omwille van zijn kritische pen zou de publicatie van zijn artikelen in de krant “Al Sabah” gedurende een aantal maanden zijn stopgezet. Uw echtgenoot situeerde dit in 2004.

In 2007 zou er vervolgens een poging om uw echtgenoot te doden hebben plaatsgevonden en dit toen hij buitenkwam bij een televisiezender waar hij net een interview gegeven had. Het betrof een zwaar beladen interview en werd geïnterpreteerd als dat uw echtgenoot kritiek uitte op Amar Al Hakeem, de eigenaar van Al Furattelevisiezender. Toen uw echtgenoot de televisiezender verliet zou zijn wagen zijn beschoten. De wagen raakte beschadigd maar uw echtgenoot bleef ongedeerd. In 2011 vond vervolgens een tweede moordpoging plaats. Ook dit keer zou uw echtgenoot, toen hij buitenkwam bij een televisiezender waar hij weerom een interview gegeven had en met de wagen op weg was naar huis, zijn beschoten. Uw echtgenoot bleef weerom ongedeerd maar de wagen raakte in het daaropvolgend ongeval vernield. U wilde hierna met uw gezin het land verlaten, maar uw echtgenoot weigerde, dit uit liefde voor zijn vaderland. Zolang u en de kinderen veilig waren, was het voor hem voldoende en wilde hij, ondanks de bedreigingen aan zijn adres, in Irak blijven en zijn werkzaamheden verderzetten.

Eind 2019 zou uw echtgenoot vervolgens telefonisch bedreigd zijn en dit naar aanleiding van een televisieshow van Ahmad al Basheer. Al Basheer, een politiek 'comedian', voert in zijn show gekende personen op waarbij hij eerdere interviews en uitspraken op zo'n manier monteert dat deze een andere inhoud krijgen. Volgers van Al Basheer op 'social media' zouden op die manier beïnvloed worden. Uw echtgenoot zou eind 2019 in één van de Al Basheer-shows 'te kijk' gezet zijn en Al Basheer zou het hebben laten uitschijnen als dat uw echtgenoot gekant was tegen de protestdemonstraties die toenertijd plaatsvonden. Diezelfde dag dat de show van Al Basheer op tv werd uitgezonden zou uw echtgenoot een telefonische bedreiging ontvangen hebben. U weet niet of uw echtgenoot hiernaast nog andere telefonische bedreigingen kreeg daar hij u niet alles vertelt. Nadat uw echtgenoot telefonisch werd bedreigd zouden jullie de veiligheidsdiensten ingeschakeld hebben in de hoop de belagers te identificeren, doch zonder succes.

Op 10 januari 2020 zou u vervolgens thuis een dreigbrief ontvangen hebben. U contacteerde direct uw echtgenoot en vroeg hem naar huis te komen. Daar de bedreigingen dit keer ook u en uw kinderen betroffen, besloot uw echtgenoot dat het nu wel tijd was om te vertrekken. Uw echtgenoot bezorgde de dreigbrief nog aan jullie buurman - werkzaam bij de politie - in de hoop dat hij zou kunnen achterhalen van wie deze afkomstig was, doch tot op heden blijft enige duidelijkheid uit. Jullie begonnen jullie vertrek uit Bagdad voor te bereiden en vertrokken uiteindelijk op 11 januari 2020. Jullie reisden naar Najaf, Zuid-Irak, waar jullie onderdak vonden bij een verwant van uw echtgenoot. Vanuit Najaf werd jullie vertrek uit Irak geregeld. Uw echtgenoot contacteerde de Spaanse ambassadeur met wie hij goede contacten had. Jullie reisden vanuit Najaf terug naar Bagdad om via de Spaanse ambassadeur visa aan te vragen en deze werden jullie ook uitgereikt. Uiteindelijk zou u, samen met uw echtgenoot en twee kinderen, Irak via de luchthaven van Bagdad verlaten hebben op 4 of 5 maart 2020. Jullie reisden, via Libanon, naar Spanje en vervolgens naar België. In België konden jullie terecht bij een verwant van uw echtgenoot, J.A.N. (...) en zijn echtgenote A. (...). Ook de broer en vader van J., i.c. A.-M.B.A.N. (...) en A.M.A.N.K. (...) verblijven in België. Na uw aankomst in België verzocht u op 16 maart 2020 om internationale bescherming. Ook uw echtgenoot en twee kinderen dienden diezelfde dag een verzoek in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: twee boeken door uw echtgenoot geschreven (originelen), een visitekaartje op naam van uw echtgenoot, vermelding van de functie 'media-adviseur' bij de organisatie 'Al Ajjal', jullie huwelijksakte (kopie) + Engelse vertaling, het registratiecertificaat van de organisatie 'Al Ajjal' (origineel), de stempel van de organisatie (origineel) – voorbeeld van stempelafdruk in het dossier, verschillende krantenartikelen door uw echtgenoot geschreven, artikelen betreffende problemen die uw echtgenoot kende in Irak (twee originelen + prints) en een usb-stick met ondermeer (i) beeldmateriaal van verschillende van interviews van uw echtgenoot, politieke analyses, de Al Basheer-show, uw echtgenoot zijn reactie hierop en screenshots van reacties op social media tegen uw echtgenoot naar aanleiding van de Al Basheer-show, (ii) foto's van verschillende artikelen door uw echtgenoot geschreven, (iii) verschillende foto's van uw echtgenoot, (iv) foto's van de eerste pagina's van de paspoorten van uzelf en uw echtgenoot.

Voor het overige dient ook te worden verwezen naar de stukken die uw echtgenoot voorlegde in het kader van zijn verzoek: i.c. uw nationaliteitsbewijs (origineel), zijn nationaliteitsbewijs (origineel), een badge als adviseur bij MediaNetwerk op naam van uw echtgenoot (origineel), d.d. 31.12.2019, een badge aangaande de toegang van uw echtgenoot tot de luchthaven (origineel), een kaart van de journalistenvakbond op naam van uw echtgenoot (origineel), d.d. 1/2/2020 en uw echtgenoot zijn internationale perskaart (origineel), dd. 29.05.2010.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot. U verklaarde uitdrukkelijk dat u Irak omwille van de problemen van uw echtgenoot verlaten heeft en merkte hierbij tevens uitdrukkelijk op dat u geen eigen problemen kende in Irak (zie

NPO, p. 16). In hoofde van uw echtgenoot zijn verzoek werd echter besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en vluchtmotieven. Daar u uw verzoek volledig steunt op de feiten zoals aangehaald door uw echtgenoot, en voor het overige geen andere eigen motieven aanbrengt, kan bijgevolg ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Bij ontstentenis van eigen motieven kan in casu dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering weergegeven in de weigeringsbeslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot. Deze beslissing luidt als volgt:

[motieven eerste bestreden beslissing]

Uit het geheel van voorgaande dient dan ook te worden besloten dat er geen elementen voorhanden zijn die toelaten in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter

door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen

van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof

oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van uw zoon A. en dochter S. werd eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat uw echtgenoot zijn verwant J. (...), diens echtgenote A. (...) en zijn broer B. hier de vluchtelingenstatus werden toegekend kan geen ander licht werpen op voorgaande. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van derde verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse sjjiitische moslim te zijn, geboren op 7 januari 1996 in Bagdad (Centraal-Irak). U studeerde ‘media’ aan de Irakese Universiteit in Bagdad. U volgde door corona het grootste deel van uw studies online en werkte deze uiteindelijk af in België. Doorheen uw studies werkte u ook. In 2016 begon u te werken bij de overheidsradio en van 2018 tot 10 januari 2020 werkte u als sportjournalist voor dezelfde zender. U mocht soms voor uw werk reizen, zo rapporteerde u eens vanuit Spanje en vanuit Jordanië.

U woonde uw hele leven in Bagdad samen met uw vader A.M. (...), moeder S.Z.A. (.), broer Aq. en zus A.S.M. (...). Uw broer Aq. is sinds 2011 in Oekraïne, hij studeerde er geneeskunde en werkt er op heden als arts. Uw vader is een bekende journalist, criticaster, opiniemaker en poëet in Irak. Doorheen de jaren kwam hij meermaals in opspraak. Zijn leven was hierdoor vaak in gevaar. Zowel in 2007 en 2011 vonden er moordpogingen op hem plaats. Jullie maanden jullie vader al langer aan het land te verlaten omwille van zijn bedreigde veiligheid maar uw vader stond erop daar te blijven. Hij probeerde een keer, via zijn werk, een overplaatsing naar België te regelen, maar deze poging mislukte.

Toen de protesten uitbraken in Irak in 2019 gaf uw vader hier ook zijn mening over. De Iraakse comediën Ahmed Al Basheer toonde op 9 januari 2020, in zijn comedy show, die heel populair is in Irak, een video waarin hij uw vader zijn woorden verdraaid had. Hij monteerde het zo waardoor het onterecht leek dat uw vader zich negatief uitsprak over de protesteers. Uw vader zijn naam en reputatie waren

meteen besmeurd, zeker daar Ahmed Al Basheer een bekende man is wiens mening blindelings gevolgd wordt door zijn fans.

Op 10 januari 2020 kreeg u op uw werk een telefoon van uw vader. Hij verklaarde een dreigbrief ontvangen te hebben waarop u direct terugkeerde naar huis. U bent er van overtuigd dat de dreigbrief, die aan jullie allen gericht was, in rechtsreeks verband staat met uitzending van de show van Al Basheer de dag ervoor. Uw vader gaf de dreigbrief aan een buurman, werkzaam bij de politie, in de hoop meer duidelijkheid te krijgen over de afzender van de brief. Uw buurman nam het echter niet serieus. Diezelfde nacht kreeg uw vader telefoon van onbekenden die hem eveneens bedreigden. Jullie voelden zich niet meer veilig en besloten Irak te verlaten. Jullie trokken naar Najaf (Zuid-Irak) waar jullie terecht konden bij een verwant van uw vader. Uw vader gaf vanuit Najaf een interview als respons op de uitzending van Al Basheer waarin hij zich –tevergeefs- probeerde te verdedigen. Tijdens deze periode in Najaf gingen jullie over en weer naar Bagdad om via de Spaanse ambassade visa te regelen om het land te verlaten.

Op 5 maart 2020 verliet u, samen met uw ouders en zus, Irak op een legale manier en in het bezit van Spaanse visa. Jullie reisden, via Libanon en Spanje, naar België. Na uw aankomst verscheurde u de paspoorten van uzelf en uw gezinsleden. U had gehoord dat u dit moest doen om te vermijden dat jullie naar Irak zouden worden teruggestuurd én om te vermijden dat uw vader (vrijwillig) naar Irak zou terugkeren. Op 16 maart 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ook uw ouders en zus Sanaa dienden diezelfde dag in eigen naam een verzoek in.

Uw moeder legde tijdens haar gehoor een USB-stick neer met ondermeer: foto's van verschillende badges op uw naam aangaande uw werkzaamheden als reporter, een foto van een kopie van de voorkant van uw identiteitskaart, een foto van de eerste pagina van uw paspoort en beeldmateriaal waarop u als reporter aan het werk bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw vader A.M. (...). U haalde hier geen andere bijkomende elementen aan (CGVS, p. 18). Echter, in hoofde van uw vader werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan en die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw vader, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw vader.

Deze beslissing luidt als volgt:

[motieven eerste bestreden beslissing]

De door uw moeder, via een usb-stick, overgemaakte stukken die op u betrekking hebben, kunnen evenmin een ander licht werpen op voorgaande.

De kopie van de voorkant van uw identiteitskaart, de kopie van de eerste pagina van uw paspoort bevestigen louter uw persoonsgegevens die op zich niet ter discussie staan. De stukken betreffende uw werk, i.c. uw werkbades en het beeldmateriaal waarop u als reporter aan het werk bent, bevestigen uw werkzaamheden in Irak. Ook dit wordt op zich niet betwist. De voorgelegde stukken spreken zich echter

niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

Uit het geheel van voorgaande dient dan ook te worden besloten dat er geen elementen voorhanden zijn die toelaten in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende

districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden

van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van uw moeder S.Z.A. (...) en uw zus A.S.M. (...) werd eveneens beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat uw vader zijn verwant J. (...), diens echtgenote A. (...) en zijn broer B. hier de vluchtelingenstatus werden toegekend kan geen ander licht werpen op voorgaande. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De vierde bestreden beslissing genomen in hoofde van vierde verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese sjiitische moslima te zijn, geboren op 5 september 1992 in Bagdad (Centraal-Irak). U haalde uw bachelor Arabische taal aan de Universiteit van Bagdad in 2014. U ging aan het werk als leerkracht Arabisch van maart 2016 tot en met jullie vertrek uit Bagdad in 2020. U woonde uw hele leven in Bagdad samen met uw vader A.M. (...), moeder S.Z.A. (...), broer Aq. en broer A.A.M.A. (...). Uw broer Aq. is sinds 2011 in Oekraïne, hij studeerde er geneeskunde en werkt er tot op heden als arts. Uw vader is een bekende journalist en schrijver in Irak. Doorheen de jaren kwam hij meermaals in opspraak. Zijn leven was hierdoor vaak in gevaar. Zowel in 2007 en 2011 vonden er moordpogingen op hem plaats. Jullie spoorden hem aan het land te verlaten maar uw vader hield te veel van zijn land en het werk dat hij er verrichte.

Op 10 januari 2020 kreeg u op uw werk een telefoon van uw moeder. Ze verklaarde een dreigbrief ontvangen te hebben waarop u direct terugkeerde naar huis. U bent er van overtuigd dat de dreigbrief, die tegen jullie allen gericht was, in rechtsreeks verband staat met een televisieuitzending die de dag ervoor door Ahmed Al Basheer, een gekende comedian, in zijn tv-show getoond was. Al Basheer had tijdens zijn show op televisie een interview van uw vader laten zien waarin uw vader zich ten tijde van de protesten, die eind 2019 gaande waren, over de Iraakse politiek, en ondermeer over de discriminatie tussen de verschillende etnische stromingen, uitsprak. Al Basheer bewerkte en monteerde het interview en de uitspraken van uw vader op zo'n manier alsof het leek dat uw vader zich negatief uitte over de protesten tegen de overheid. Jullie gaven de dreigbrief aan een buurman, die bij de politie werkt, in de hoop meer duidelijkheid te krijgen over jullie belagers doch dit werd niet serieus genomen. Diezelfde nacht kreeg uw vader telefoon van onbekenden die hem bedreigden. Jullie voelden zich niet meer veilig en besloten Bagdad te verlaten. Jullie vertrokken richting Najaf (Zuid-Irak) waar jullie terecht konden bij een verwant van uw vader. Uw vader maakte later nog een video als respons op de video van Al

Basheer waarin hij zich –tevergeefs- probeerde te verdedigen. Tijdens jullie periode in Najaf gingen jullie over en weer naar Bagdad om via de Spaanse ambassade visa aan te vragen om het land te verlaten.

Op 5 maart 2020 verliet u, samen met uw ouders en broer Al. Irak op een legale manier en in het bezit van Spaanse visa. Jullie reisden, via Libanon en Spanje, naar België. Uw broer Al. verscheurde jullie reispassen na jullie aankomst in België. Hij had gehoord dat u dit moest doen om te vermijden dat jullie naar Irak zouden gerespatieerd worden én om te vermijden dat uw vader (vrijwillig) naar Irak zou terugkeren. Op 16 maart 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ook uw ouders en broer Al. dienden diezelfde dag in eigen naam een verzoek in.

Ter staving van uw verzoek legde uw moeder een USB stick voor waarop ondermeer een foto van de eerste pagina van uw paspoort staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw vader A.M. (...). U haalde geen andere eigen elementen aan (CGVS, p. 13). Echter, in hoofde van uw vader werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan en die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw vader, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw vader.

Deze beslissing luidt als volgt:

[motieven eerste bestreden beslissing]

Ook de foto van de eerste pagina van uw paspoort kan geenszins bovenstaande bevindingen weerleggen. De voorgelegde foto bevestigt louter uw persoonsgegevens die op zich niet worden betwist. Het stuk spreekt zich niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

Uit het geheel van voorgaande dient dan ook te worden besloten dat er geen elementen voorhanden zijn die toelaten in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister

al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van uw moeder S.Z.A. (...) en uw broer A.A.M.A. (...) werd eveneens beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat uw vader zijn verwant J. (...), diens echtgenote A. (...) en zijn broer B. hier de vluchtelingenstatus werden toegekend kan geen ander licht werpen op voorgaande. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de samenhang

Eerste en tweede verzoekers zijn echtgenoten; derde en vierde verzoekers zijn hun gemeenschappelijke kinderen. Uit de gegevens van de dossiers blijkt dat verzoekers hun verzoek om internationale bescherming integraal steunen op dezelfde vluchtmotieven die werden aangehaald door eerste verzoeker. Dit wordt ook vastgesteld in de verschillende bestreden beslissingen en wordt door verzoekers niet betwist in hun verzoekschriften. De uiteenzetting van de middelen is overigens gesteund op de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker en de vier verzoekschriften zijn volledig gelijklopend.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de vier beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte bepalingen, zetten verzoekers concreet uiteen:

"3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij "niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming".

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. In de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de activiteiten van de heer A. in Irak, waaruit het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging voortvloeit, niet worden betwist: "Dat u in Irak werkzaam was als schrijver, politiek analist en kritische journalist en gedurende ettelijke jaren verschillende boeken en artikels schreef, alsook interviews gaf op televisie, wordt op zich niet betwist".

Ook de vaststelling dat de heer A. gedurende zijn werkzaamheden (en activisme) ernstige problemen heeft gekend, worden niet ernstig betwist in de bestreden beslissing. Er wordt onder meer verwezen naar de problemen die de heer A. kende daterende van voor de val van Saddam Hoessein, waarvoor de heer A. verklaringen heeft afgelegd. Deze worden niet betwist. Er wordt wel gesteld dat deze problemen niet aan de grondslag lagen van het vertrek van de verzoekende partij uit Irak. Niettemin bevestigen deze gebeurtenissen de moeilijkheden die de heer A. steeds ondervonden heeft door de aard van de werkzaamheden die hij heeft verricht in Irak. De heer A. ondervond steeds sterke "oppositie" tegen zijn activisme en ingesteldheid in Irak, maar dit heeft hem er niet van weerhouden om zijn kritische ingesteldheid te laten afzwakken. Enkele ernstige gebeurtenissen, die ook zijn gezin raakten, dwongen hem echter om uiteindelijk Irak te verlaten (zie verder hieronder).

In de bestreden beslissing wordt desondanks deze aangehaalde elementen gesteld dat er "ernstige vragen" kunnen gesteld worden bij de "gehele geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Uit de verklaringen van de verzoekende partij en de andere familieleden zou namelijk blijken dat er zich

tegenstrijdigheden of "ongerijmdheden" voordoen. Daarnaast zouden er zich ook enkele opmerkelijke ongerijmdheden voordoen in de opeenvolgende verklaringen die de heer A. heeft afgelegd. Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

5. In 2007 en 2011 vonden er twee moordpogingen plaats op de heer A. Hierover werden verklaringen afgelegd door de verschillende gezinsleden, elk vanuit hun eigen oogpunt.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat (enkele) verklaringen over de moordpogingen niet gelijk zouden lopen. Het staat nochtans vast dat de omstandigheden van de moordpogingen, zoals verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud door de gezinsleden, wél gelijklopend zijn.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de verklaringen van de echtgenote van de heer A. op de korrel omdat zij - meer dan de heer A. zelf - aangaf wie achter de aanslag in 2007 en 2011 zou zitten. Dit is en blijft een vermoeden. Het is nooit vastgesteld wie achter de aanslag in 2007 (het beschieten van de wagen van de heer A.) en in 2011 (een achtervolging met de wagen en beschieting) zat. De heer A. verklaarde daarom dat hij zelf niet weet wie de verantwoordelijke hiervoor was of hij maakte zelf de redenering wie dit kon zijn geweest (zoals Al Hakin in 2011).

De echtgenote van de heer A. heeft echter - vanuit haar eigen overtuiging - tijdens haar persoonlijk onderhoud wel duidelijk(er) gesteld wie zij vermoedde die achter de aanslagen zat. Zij maakte daarom de link met de kritiek die de heer A. had geuit tegen de eigenaar van de Furat-televisiezender. Dit is en blijft echter een vermoeden, zoals de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook zelf zo aangeeft in de bestreden beslissing: "zodat het eens zo opmerkelijk is dat uw echtgenote hieromtrent wel een vermoeden blijkt te hebben" (eigen accentuering).

Het hebben van een vermoeden geeft geen aanleiding tot het besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de gebeurtenissen, omdat niet is vastgesteld wie de uiteindelijk verantwoordelijke was voor de aanslagen.

Deze gebeurtenissen speelden zich af in 2007 en 2011. De kern van de gebeurtenissen werden geschetst door de verzoekende partij en de andere familieleden. De elementen die niet tot de kern van het relaas behoren - zoals de wijze waarop de heer A. na de tweede moordpoging thuis is geraakt - kunnen vervangen of vervormen in de herinneringen van de betrokkenen. Dat de verklaringen hierover niet gelijk zouden lopen, tast de waarachtigheid van de gebeurtenissen op zich niet aan.

Dit geldt tevens voor de verklaringen die door de A. Al. (de zoon van de heer A.) werden afgelegd over de aanslag van 2011. Hij werd geboren op 7 januari 1996 en was dus nog erg jong op het moment van de gebeurtenissen. Die heeft ontegensprekelijk een invloed op zijn herinneringen van de aanslag. Bovendien verklaarde hij wel duidelijk wat er zich had afgespeeld, namelijk dat de heer A. werd achtervolgd nadat hij zijn werkplek had verlaten. Dat hij zich niet zou hebben uitgelaten over de redenen hiertoe - met name het kritische interview dat de heer A. had gegeven bij een televisiezender - kan gezien zijn leeftijd op het moment van de feiten niet als "ongerijmdheid" worden beschouwd.

Het staat vervolgens vast dat het gezin veiligheidsmaatregelen nam na de moordpogingen. Dit betroffen een veelheid van maatregelen, om zowel het gezin te beschermen (zoals het plaatsen van camera's thuis, het installeren van een videofoon en het niet openen van de deur voor onbekenden) als de heer A. zelf (zoals de aanpassing van zijn werkschema en het aanpassen van de route van en naar zijn werk). Het betroffen dus niet één of twee maatregelen. Evenmin was er een vaste lijst of organisatie van de verschillende maatregelen die werden genomen.

Door beide echtgenoten werden een deel van deze genomen maatregelen opgesomd tijdens hun persoonlijk onderhoud.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werden door de heer A. en zijn echtgenote een deel van deze maatregelen derhalve kenbaar gemaakt, doch elks vanuit hun oogpunt. Voor de heer A. was de aanpassing van zijn werkzaamheden belangrijk, terwijl zijn echtgenote de maatregelen voor de bescherming van het gezin vermeldde. Dit is logisch te noemen, aangezien de moordpogingen voor beide tot een aanpassing noopte. Waar voor de echtgenote van de heer A. de focus lag op de bescherming van het gezin (de woning), was voor de heer A. zelf de aanpassing van zijn werkzaamheden belangrijk. Het betroffen dus niet één of twee maatregelen. Evenmin was er een vaste lijst of organisatie van de verschillende maatregelen die werden genomen. Door beide echtgenoten werden daarom een deel van deze genomen maatregelen opgesomd tijdens hun persoonlijk onderhoud. Bovendien staat vast dat de echtgenote van de heer A. aangaf dat hij zijn werkschema effectief wijzigde omdat zijn functies bij de staatszender werden aangepast. Dit klopt met de verklaringen van de heer A. . Hij maakte immers duidelijk dat hij zijn werk (functies) aanpaste. Zo hervatte hij na een maand zijn werkzaamheden als politiek journalist en startte hij, na twee maanden, opnieuw zijn andere werkzaamheden op.

Door de verzoekende partij werden bewijzen voorgebracht over de moordpogingen die werden ondernomen op de heer A. . Dit zijn de bewijzen die kunnen voorgebracht worden. Daarbij mag niet uit het oog worden verloren dat de feiten zich afspeelden in Irak in het jaar 2007 en 2011. De periode en

plaats van deze gebeurtenissen maakt het zeer moeilijk om "vastbaar" en "overtuigend" bewijs voor te brengen. Door de verzoekende partij werd dit gedaan aan de hand van krantenartikelen, ook al is dit geen perfect bewijs (door de foutieve vermelding dat de aanslag van 2011 in 2017 zou hebben plaatsgevonden).

De verzoekende partij wijst er tot slot op dat de moord op belangrijke of kritische figuren in Irak zeer frequent onopgelost blijven. Er is hierdoor niet gewezen wie de uitvoerders of opdrachtgevers zijn van de moord(pogingen). De verzoekende partij verwijst ter illustratie naar bijgevoegd artikel (stuk 3: <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-53318803>).

6. De verzoekende partij merkt op dat de heer A. in Irak werkzaam was als schrijver, politiek analist en kritische journalist en gedurende ettelijke jaren verschillende boeken en artikels schreef, alsook interviews gaf op televisie. Hij is hierdoor een kritisch en bekend figuur, hetgeen op zijn beurt aanleiding geeft tot kritiek. Hierdoor werd de heer A. onder meer het voorwerp van spot van Ahmad Al Basheer, een bekende politieke "comedian". Hij bespot verschillende bekende figuren, zoals ook de heer A. .

De verzoekende partij wijst erop dat de linkt van Al Basheer op zijn Facebook, in verband met het bestopten van de heer A. , nog steeds online staat en kan worden bezichtigd:

www.facebook.com/watch/?v=2397831907098359.

De verzoekende partij merkt dan ook op dat de heer A. , door zijn werkzaamheden, op regelmatige basis kritiek kreeg. Hij verscheen ook regelmatig op televisie. Door zijn kinderen werd daarom regelmatig verteld dat dit het geval was tijdens hun persoonlijk onderhoud (zoals dat de heer A. op regelmatige basis werd bedreigd). De kritiek die de heer Al A. kreeg beperkte zich dus niet tot een éénmalige dreigtelefoon of een dreigbrief. Door de kinderen van de heer Al A. werd daarom gewezen op de veelheid van de kritiek die hun vader kreeg. Hun vader kwam ook regelmatig op televisie. Dit heeft ontegensprekelijk een invloed op de herinneringen van de kinderen rond de situering van deze gebeurtenissen in de tijd, aangezien het om een veelheid van gebeurtenissen gaat.

De heer A. vertelde vaak over de problemen die hij had tegen zijn echtgenote (zoals de dreigtelefoon die hij verkreeg na de show van Al Basheer), doch niet noodzakelijk alle details.

Hij stelde daarom zelf dat hij zijn vrouw wel op de hoogte bracht, maar zichzelf gaf ook aan dat haar echtgenoot haar niet alles vertelde. Deze vaststellingen hebben een belangrijke invloed op de herinneringen van de betrokkenen, in het bijzonder met betrekking tot de situering van deze gebeurtenissen in de tijd, die steeds apart werden ondervraagd.

7. Een belangrijk gedeelte van de bestreden beslissing is besteed aan het vertrek van het gezin uit Bagdad, hun vlucht vanuit Bagdad naar Najaf, de terugreizen naar Bagdad, het verkrijgen van de Spaanse visa en hun uiteindelijke vertrek uit Irak.

De verzoekende partij wijst in belangrijke mate op de verklaringen die zij hebben afgelegd over deze gebeurtenissen. Zij hebben, na ontvangst van de dreigbrief die thuis werd ontvangen, de beslissing genomen om Bagdad (beter: hun woning) te verlaten. Dit deden zij quasi-direct, zoals de verzoekende partij en de overige gezinsleden aangaven. Zij keerden daarbij niet meer terug naar hun woning in Bagdad. Dit is een belangrijke nuance die niet wordt gemaakt in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij reisde op een legale wijze en langs controleposten. Dit hield in belangrijke mate een gevaar in, maar voor de verzoekende partij was dit wel de snelste manier om Irak te kunnen verlaten. Zij maakten de afweging op dat eigenste moment om dit risico te nemen, net om een groter risico (het blijven in hun woning) te vermijden. Daarbij benadrukt de verzoekende partij dat, net als de eerdere moordaanslagen, niet geweten was wie achter de dreigbrief zat. Dit diende dus niet noodzakelijk een autoriteit te zijn die invloed had op de controleposten of de luchthaven. Hun handelswijze was dus niet zonder risico, maar voor hen vormde zulks - op dat eigenste moment - wel de meest geprefereerde keuze.

De verzoekende reisde uiteindelijk naar België toe omdat zij alhier reeds een binding hebben (door de familie die in België woont). Zij deden dit door het verkrijgen van Spaanse visa, zoals zij hebben verklaard tijdens hun persoonlijk onderhoud.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt een ingewikkeld kluwen aangereikt waaruit zou blijken dat, ondanks de verkregen visa, de verzoekende partij niet tot 11 januari 2020 onafgebroken in Bagdad zouden verbleven hebben. Het is echter veel waarschijnlijker dat dit wel het geval was, gezien de geschetste moeilijkheden om alsnog een visum te verkrijgen in het tegengestelde geval.

Het vertrek van het gezin, in het bijzonder de heer A. , is niet onopgemerkt gebleven en hierover in de pers werd gerapporteerd (hetgeen een bewijs vormt voor het asielrelaas van de verzoekende partij).

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar volgende websites (video's), van de "The Iraqi Observatory for Press Freedoms" (de eerste link) en "Evening International Agency" (de tweede link):

Link 1:

<http://kulalakhbar-iq.com/-%D9%85%D9%86%D9%87%D9%84-%D8%A7%D9%84%D9%85%D8%B1%D8%B4%D8%AF%D9%8A-%D8%B5%D8%AD%D9%81%D9%8A-%D8%AA%D8%AD%D8%AA-%D8%A7%D9%84%D8%AA%D9%87%D8%AF%D9%8A%D8%AF%C2%A0>

Link 2:

https://www.almassa-news.net/2021/05/blog-post_47.html

8. De verzoekende partij wil benadrukken dat hun vertrek uit Irak te wijten is aan het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals zij hebben uiteengezet tijdens hun persoonlijk onderhoud. De reden voor hun vertrek uit Irak is niet economisch van aard. Zij benadrukken dit ten stelligste. Het leven van het gezin speelde zich af in Irak. De vader had vast werk. De zoon van het gezin (A.A.) studeerde 'media' aan de Irakese Universiteit van Bagdad en zat in zijn laatste jaar. Hij werkte ook als sportjournalist voor de overheidsradio. Door zijn vertrek uit Irak dreigde hij zijn studies niet te kunnen afmaken en verloor hij zijn job bij de radio. De dochter van het gezin haalde een bachelor Arabische taal aan de Universiteit van Bagdad in 2014. Zij ging aan de slag als leerkracht. Door het vertrek uit Irak verloor ook zij haar job.

Het (noodzakelijke) vertrek van het gezin uit Irak had derhalve een zwaarwichtige impact op het leven van de verzoekende partij. Hiermee wil de verzoekende partij benadrukken dat de motieven van hun vertrek liggen bij de aangehaalde persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals zij hebben uiteengezet tijdens hun persoonlijk onderhoud. De reden voor hun vertrek uit Irak is niet economisch van aard.

9. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat het gezin bij een terugkeer naar Irak louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Irak in combinatie met bovenvermelde situatie van het gezin, temeer gelet op de (niet-betwiste) inzake de werkzaamheden van de A. , met name: "Dat u in Irak werkzaam was als schrijver, politiek analist en kritische journalist en gedurende ettelijke jaren verschillende boeken en artikels schreef, alsook interviews gaf op televisie".

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers verklaren Irak te hebben verlaten uit vrees voor hun leven nadat zij in januari 2020 allen via een anonieme dreigbrief werden bedreigd, omwille de kritische pen en de werkzaamheden van eerste verzoeker.

Gelet op het groot aantal stukken dat in het kader van de beschermingsverzoeken werd neergelegd, betwist de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, niet dat verzoeker in Irak werkzaam was als schrijver, politiek analist en kritische journalist waarbij hij gedurende ettelijke jaren verschillende boeken en artikels schreef, alsook interviews gaf op televisie.

De Raad betwist niet dat journalisten in Irak kunnen worden aangemerkt met een risicoprofiel. Of een journalist daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, daar uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat elke journalist in Irak wordt blootgesteld aan het risiconiveau dat is vereist om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. Een individuele beoordeling dringt zich aldus op. Er mag van een verzoeker dan ook worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees en dat hij zijn vervolgingsvrees in concreto aannemelijk maakt.

5.2. Uit de verklaringen van eerste verzoeker, een sjiïet, blijkt dat hij tijdens het regime van Saddam Hoessein werd opgepakt en een tijdlang werd opgesloten omwille van een boek dat hij had geschreven. Tijdens zijn detentie werd hem gratie verleend door Saddam zelf, die manschappen nodig had voor de oorlog met Iran. Na verzoekers vrijlating werd hij direct naar het leger gestuurd waar hij op de administratie terecht kwam. Na het vervullen van zijn legerdienst, keerde eerste verzoeker naar huis en hervatte hij zijn leven (NPO eerste verzoeker, p. 14; vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 1). Uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij toen nog andere problemen kende en tevens blijkt niet dat de feiten die zich in de jaren '80 afspeelden hebben meegespeeld in verzoekers' beslissing om Irak te verlaten. In zoverre de problemen die eerste verzoeker kende in de jaren '80 een voorbeeld zijn van zijn kritische ingesteldheid, stelt de Raad vast dat uit deze feiten die zich in de jaren '80 afspeelden geen actuele vrees kan blijken, al was het maar omwille van de val van het regime van Saddam in 2003. Verzoekers brengen geen elementen aan die hier anders over doen denken.

5.3. Verzoeker verklaart dat zijn problemen opnieuw begonnen na de val van Saddam. In 2004 zou een verbod zijn uitgevaardigd om zijn artikelen te publiceren en in de daarop volgende jaren, tot aan zijn vertrek in 2020, zouden twee moordpogingen hebben plaatsgevonden.

In 2007 zou een eerste moordpoging hebben plaatsgevonden.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van de verschillende verzoekers hierover niet overeenstemmend zijn, op essentiële punten van elkaar afwijken en dat ook de verklaringen van eerste verzoeker een aantal opmerkelijke ongerijmdheden bevatten.

Zo verklaarde eerste verzoeker dat zijn wagen werd beschoten toen hij in de namiddag van zijn werk naar huis ging (zie NPO eerste verzoeker, p. 24). Meer gedetailleerde verklaringen gaf verzoeker niet over deze eerste moordpoging.

Tweede verzoekster kon evenwel meer specifieke verklaringen afleggen over de aanslag in 2007; zij verklaarde dat verzoekers wagen werd beschoten toen hij buitenkwam bij een – haar onbekende – televisiezender waar verzoeker een tv-interview had gegeven, dat het interview zwaar beladen was en dat de indruk was gewekt dat verzoeker kritiek had geuit op Amar Al Hakeem, de eigenaar van de al Furat-televisiezender (zie NPO tweede verzoekster, p. 16).

Het is opmerkelijk dat tweede verzoekster voor de moordpoging in 2007 een link legde met de al Furat-televisiezender én de kritiek die eerste verzoeker uitte tegen de eigenaar, terwijl eerste verzoeker dan weer naar de Al Furat-televisiezender en de kritiek die hij uitte op Al Hakeem verwees wanneer hij het had over de tweede moordpoging in 2011. Over de tweede moordpoging preciseerde eerste verzoeker overigens dat deze zich voordeed net nadat hij bij de al Furat-televisiezender zelf een interview had gegeven waarbij hij kritiek had geuit op Al Hakeem (zie NPO eerste verzoeker, p. 27).

Wanneer tweede verzoekster het over de tweede moordpoging had, repte ze met geen woord meer over Al Furat noch over de kritiek op Al Hakeem. Tweede verzoekster stelde enkel dat eerste verzoeker ook toen net buitenkwam bij een televisiezender – waarvan de naam haar wederom onbekend was – waar verzoeker een interview had gegeven en toen werd beschoten (zie NPO tweede verzoekster, p. 16-17).

Derde verzoeker, de zoon van eerste en tweede verzoekers, beweerde dan weer dat de tweede moordpoging plaatsvond toen eerste verzoeker werd achtervolgd nadat hij zijn werkplek had verlaten. Over een kritisch interview dat eerste verzoeker zou hebben gegeven bij een televisiezender repte derde verzoeker met geen woord (zie NPO derde verzoeker, p. 18).

Wat de tweede moordpoging betreft, merkt de Raad op dat eerste en tweede verzoekers niet in staat blijken op coherente wijze aan te geven hoe eerste verzoeker daarna is thuisgeraakt. Waar eerste verzoeker verklaarde dat hij in het politiekantoor wachtte tot zijn zoon, zijn buurman en een vriend naar het politiekantoor kwamen (zie NPO eerste verzoeker, p. 27), verklaarde tweede verzoekster dan weer dat de politie eerste verzoeker naar huis bracht, waarna ze haar verklaringen wijzigde en stelde dat eerste verzoeker door de mensen van de televisiezender werd thuisgebracht (zie NPO tweede verzoekster, p. 17).

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschriften geen overtuigende verklaring geven voor de verschillende incoherenties en ongerijmdheden die hierboven worden vastgesteld. In tegenstelling tot wat zij beweren is er geen coherente schets over de kern van de twee gebeurtenissen. Daarnaast meent de Raad dat de wijze waarop verzoeker is thuisgeraakt na de tweede moordpoging wel degelijk behoort tot de kern van de beweerde gebeurtenissen en dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hierover coherente en eensluidende verklaringen worden afgelegd.

Het betoog dat derde verzoeker nog erg jong was op het moment van de gebeurtenissen kan de vastgestelde incoherenties en ongerijmdheden evenmin in een ander daglicht stellen. Dat derde verzoeker 15 jaar oud was op het moment van de beweerde feiten, neemt niet weg dat er redelijkerwijze mag worden aangenomen, indien de beweerde gebeurtenissen waarachtig zijn, dat hij zich daarna bij zijn ouders nader zou hebben geïnformeerd over de aanslag van 2011, te meer wanneer het hele gezin beslist om Irak te verlaten en een beschermingsverzoek in te dienen, en dat hij bijgevolg wel in staat zou zijn om hierover coherente verklaringen af te leggen.

Verder blijkt nog dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor aangaf aan geen idee te hebben wie de dader was van de aanslag in 2007 noch te weten wie het op hem had gemunt (NPO verzoeker, p. 24). Eerste verzoeker kon geen antwoord geven op de vraag wat de aanleiding was maar bevestigde wel dat deze verband hield met zijn werk. Tweede verzoekster verklaarde dan weer dat het Mehdi-leger (vermoedelijk) achter deze aanslag van 2007 zat (zie NPO verzoekster, p. 20). Waar verzoekers in hun verzoekschriften benadrukken dat het niet meer is dan een vermoeden van tweede verzoekster en dat dit op

zich niet kan leiden tot de ongeloofwaardigheid van de beweerde gebeurtenissen, gaan zij voorbij aan de overige hierboven vastgestelde incoherenties en ongerijmdheden. Het is bovendien weinig coherent dat tweede verzoekster wél een vermoeden durft te uiten over de mogelijke daders van de aanslag in 2007, terwijl eerste verzoeker enkel kan stellen dat deze verband hield met zijn werk. Waar nog wordt geponeerd dat dit vermoeden voortspruit uit haar eigen overtuiging, vindt dit geen grondslag in haar gehoorverslag waar zij duidelijk stelde *“We hebben getwijfeld aan het Mehdi-leger, we vermoedden dat het het Mehdi-leger was”* (NPO tweede verzoekster, p. 20) waarmee zij duidelijk te kennen gaf dat het niet enkel zij was die dit vermoeden koesterde. In dit opzicht is het dan ook opmerkelijk dat eerste verzoeker zelf dit vermoeden niet te berde brengt.

Voorts blijken eerste en tweede verzoekers niet in staat eenduidige verklaringen af te leggen over de beweerde veiligheidsmaatregelen die zij namen naar aanleiding van de moordpogingen. De commissaris-generaal motiveert in deze terdege als volgt: *“Zo verklaarde u dat u na de moordpoging in 2007 uw route naar het werk aanpaste alsook uw werkuren veranderde. Na de tweede aanslag stopte u een maand al uw werkzaamheden en zat u gewoon thuis. Na een maand hervatte u uw werkzaamheden als politiek analist en dit gedurende twee maanden. Pas nadien startte u ook uw andere werkzaamheden terug op. Ook nu vroeg u een aanpassing van uw werkuren zodat u zelf kon bepalen hoe laat u begon en stopte met werken (zie NPO, p. 26-28). Uw echtgenote gevraagd naar eventuele veiligheidsmaatregelen die genomen werden, repte zij met geen woord over een aangepast werkschema noch haalde zij aan dat u een tijdje op ‘non-actief’ stond of verminderde werkzaamheden had. Zij stelde daarentegen dat u om de zoveel tijd van wagen wisselde, ervoor zorgde dat uw wagen geblindeerde ruiten had, jullie plaatsten meer camera’s thuis en hadden een videofoon. Voor mensen die jullie niet kenden werd de deur nooit geopend. Behalve deze nam(en) u/ jullie geen andere maatregelen, zo stelde uw echtgenote uitdrukkelijk (zie NPO Z., p. 20). Het is opmerkelijk dat u deze specifieke maatregelen dan weer op geen enkel moment noemde. Uw echtgenote nog uitdrukkelijk gevraagd of u uw werkschema veranderde, antwoordde ze bevestigend. Echter, blijkt dat zij het hier had over de verschillende functies die u bij de staatszender uitoefende en niet verwees naar de aanpassing van uw werkuren die u zelf kon kiezen (zie supra) (zie NPO Z., p. 21).”*

Het betoog in de verzoekschriften dat een veelheid aan maatregelen werd genomen en dat verzoekers elk vanuit hun eigen oogpunt over deze maatregelen hebben verteld, kan het vastgestelde gebrek aan eenduidigheid tussen hun verklaringen niet verklaren. Immers, zowel bij eerste verzoeker als bij tweede verzoekster werd gepolst naar veiligheidsmaatregelen die zowel thuis als op het werk van eerste verzoeker werden genomen.

Zo is aan tweede verzoekster uitdrukkelijk gevraagd welke veiligheidsmaatregelen haar man nam en of haar man zijn werkschema veranderde, waarbij zij niet verwees naar een aanpassing van werkuren die eerste verzoeker zelf kon kiezen, doch enkel naar de verschillende functies die eerste verzoeker bij de staatszender uitoefende. Zij stelde verder uitdrukkelijk dat verzoekers werkplaats veilig was omdat het een staatszender was (NPO tweede verzoekster, p. 21) en haalde op geen enkele wijze aan dat verzoeker een tijdje op ‘non-actief’ stond of verminderde werkzaamheden had. Het argument dat eerste verzoeker zijn werkschema wijzigde omdat zijn functies bij de staatszender werden aangepast, kan niet worden gevolgd. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat eerste verzoeker al na de eerste beweerde moordpoging in 2007 zijn route naar het werk en zijn werkuren aanpaste. Waar hij ook na de beweerde tweede moordpoging zijn werkuren aanpaste, blijkt uit zijn verklaringen verder duidelijk dat dit geen verband hield met enige aangepaste functie bij de staatszender. Integendeel, hij verklaarde duidelijk dat hij had gevraagd om de vrijheid te hebben zelf te kiezen wanneer hij weer zou starten en zich niet aan de strikte regels voor het werk te houden waardoor hij kon werken zonder bepaling van hoe laat hij zou beginnen of wanneer hij zou stoppen (NPO eerste verzoeker, p. 28). Eerste verzoeker werd verder uitdrukkelijk gevraagd of hij thuis geen gevaar liep, hetgeen hij ontkende want: *“Er wonen daar heel belangrijke personen van de overheid, als een vreemde persoon daar in de straat rijdt dat is heel opvallend.”* (NPO eerste verzoeker, p. 29). Van de plaatsing van camera’s en een videofoon thuis maakte hij geen gewag, noch stelde hij dat de deur nooit werd geopend voor onbekenden.

Eerste verzoeker legde twee krantenartikelen voor die over twee beweerde moordpogingen zouden gaan (NPO eerste verzoeker, p. 26). De Raad merkt vooreerst op dat krantenartikelen het bewijs kunnen vormen dat de betrokken artikelen werden gepubliceerd maar verder op zich niet kunnen gelden als een overtuigend bewijs van de gebeurtenissen die in de betrokken artikelen worden aangehaald. Dit geldt te meer nu uit de terechte bemerkingen van de commissaris-generaal blijkt dat de inhoud van deze krantenartikelen niet strookt met de verklaringen van eerste verzoeker, zoals terdege wordt gemotiveerd als volgt: *“Echter, een vertaling van deze artikelen toont dat melding wordt gemaakt van een moordpoging in 2007 en één in 2017. Een moordpoging in 2011 wordt nergens vermeld. Het is voorts opmerkelijk dat in de krantenartikels staat aangegeven dat beide twee moordpogingen zich voordeden*

nadat u 'op een van de satellietzenders kritiek uitte op bepaalde politiciers en hun voordelen'. Zoals hierboven aangehaald verklaarde uzelf nochtans dat enkel de tweede moordpoging zich voordeed nadat u een interview gegeven had (zie supra). Wat voorts ook mag verbazen is dat u zelf niets vertelde over een moordpoging in 2017. U werd hier tijdens uw persoonlijk onderhoud ook uitdrukkelijk naar gevraagd en antwoordde merkwaardig genoeg niet te weten van een moordpoging op die datum. U vervolgde 'misschien werd het zo gepubliceerd maar volgens mij maakte ik dat niet mee' (zie NPO, p. 34). In het licht van uw reactie mag het duidelijk zijn dat ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de bewijswaarde van de door u voorgelegde krantenartikels. Bovendien hebben ook uw echtgenote, zoon noch uw dochter tijdens hun persoonlijk onderhoud enige melding gemaakt van een moordpoging in 2017."

Verzoekers betogen dat door een fout wordt vermeld dat de aanslag van 2011 in 2017 zou hebben plaatsgevonden. De Raad stelt vast dat in de twee krantenartikelen wordt verwezen naar een moordpoging in 2017. Het is weinig aannemelijk en ernstig dat twee kranten zulke fout zouden maken. De argumentatie dat moorden op kritische figuren in Irak frequent onopgelost blijven, met verwijzing naar stuk 3 bij het verzoekschrift, vormt geen dienstig antwoord op de bovenvermelde bevindingen en kan deze bevindingen niet nader in een ander daglicht plaatsen. Gelet op het geheel van de voorgaande bevindingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze krantenartikelen niet kunnen gelden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de twee beweerde moordpogingen.

Verder stelt de Raad vast dat ook de verklaringen van verzoekers over de verdere problemen die eerste verzoeker zou hebben gekend niet overeenstemmend zijn.

Zo zijn de verklaringen over het aantal bedreigingen niet eenduidig, hetgeen de commissaris-generaal terdege vaststelt als volgt: *"Zo verklaarde u dat u in Irak éénmaal telefonisch werd bedreigd (zie NPO, p. 31). Uw echtgenote verklaarde aanvankelijk eveneens dat u éénmaal werd gebeld en bedreigd. Later stelde ze echter niet te weten of u slechts éénmalig telefonisch werd bedreigd, dit omdat u haar niet alles vertelde (zie NPO, Z. p. 18). Zelf beweerde u evenwel dat uw vrouw van al uw problemen op de hoogte is (zie NPO, p. 15). Uw zoon Al. en uw dochter Sanaa beweerden dan weer uitdrukkelijk dat u meermaals telefonisch werd bedreigd (zie NPO Al., p. 17 en NPO, Sanaa p. 11)."*

Stellen dat eerste verzoeker een veelheid aan kritiek te slikken kreeg, die zich niet beperkte tot een eenmalige dreigtelefoon of dreigbrief, dat hij niet noodzakelijk alle details aan tweede verzoekster vertelde en dat dit alles een invloed heeft gehad op de herinnering van de betrokkenen rond de situering van de gebeurtenissen in de tijd, is niet meer dan een a posteriori betoog waarmee verzoekers trachten hun gebrek aan overeenstemmende verklaringen te verschonen en te vergoelijken doch bij gebrek aan concrete en geobjectiveerde elementen slagen zij hier niet in. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers in staat zijn om van een ingrijpende gebeurtenis, zoals een telefonische bedreiging, op eenduidige wijze aan te geven of dit een eenmalig gegeven was of niet, te meer wanneer eerste verzoeker, die het voornaamste onderwerp is van de bedreiging, zelf benadrukt dat het maar om één telefonische bedreiging ging.

Verder blijkt dat verzoekers er niet in slagen om coherente verklaringen af te leggen over het tijdstip waarop de eenmalige telefonische bedreiging, die verzoeker linkte aan een televisieshow van Ahmad Al Basheer, plaatsvond, zoals de commissaris-generaal terdege vaststelt als volgt: *"U verklaarde hierbij dat u een twintigtal minuten nadat de show van Al Basheer werd uitgezonden een bericht kreeg op uw telefoon (zie NPO, p. 30). Ook uw echtgenote situeerde deze ene dreigtelefoon, waarvan zij op de hoogte stelt te zijn, op dezelfde dag als de dag dat de show van Al Basheer werd uitgezonden (zie NPO Z., p. 18). Waar u dit alles situeerde rond juni 2019 (zie NPO, p. 32), beweerde uw echtgenote dan weer dat dit zich voordeed rond oktober/november 2019 (zie NPO, p. 18). Volgens uw dochter haar verklaringen zou de show van Al Basheer echter begin januari 2020 zijn uitgezonden. Zo verklaarde ze uitdrukkelijk dat de show een aantal dagen voordat jullie thuis een dreigbrief ontvingen - deze gebeurtenis vond plaats op 10 januari 2020 - werd uitgezonden (zie NPO S., p. 12). Ook uw zoon Al. beweerde dat de uitzending van de bewuste show van Al Basheer in januari 2020 plaatsvond, meer bepaald op 9 januari 2020, zijnde één dag voor de dreigbrief bij u thuis werd achtergelaten (zie NPO Al., p. 15)."* Verzoekers laten deze bevindingen ongemoeid.

Ook de verklaringen van verzoekers over het interview dat verzoeker (al dan niet) als reactie zou hebben gegeven op de bewuste televisie-uitzending van de Al Basheer-show, lopen uiteen, zoals blijkt uit volgende terechte motieven: *"Echter, volgens uw verklaringen kwam u met een reactie een week na de uitzending van Al Basheer zijn programma, wat dus medio 2019 moet geweest én op een moment dat u nog in Bagdad aanwezig was. Zowel uw zoon als dochter verklaarden dan weer dat u met een reactie kwam via een interview nadat u uit Bagdad vertrok. U gaf een interview toen u reeds in Najaf*

verbleef - dus na 11 januari 2020 -, waarbij de programmamakers het deden uitschijnen alsof u nog in Bagdad zat (zie NPO S. , p. 12 en NPO Al., p. 17). Uw echtgenote verklaarde hieromtrent dan weer, helemaal in strijd met jullie beweringen, dat u geen reactie gaf na het bewuste programma van Al Basheer omwille waarvan u werd bedreigd (zie NPO Z. p.19). Waar u verder beweerde dat het conflict met Al Basheer opgelost was nadat u via een interview een reactie gaf (zie NPO, p. 31), stelde uw echtgenote dan weer uitdrukkelijk dat het conflict met Al Basheer niet opgelost werd (zie NPO, Z. p. 19). Uw dochter ging hier nog een stapje verder en beweerde aanvankelijk dat u, nadat u via een interview een reactie gaf, nog een bedreiging kreeg. Haar hier om verduidelijking gevraagd, stelde ze dan vreemd genoeg de tijdslijn niet meer te weten en het zich niet meer te herinneren (zie NPO S. , p. 12).” Verzoekers gaan hier geheel niet op in.

Verder blijken de verklaringen van verzoekers wat betreft de dreigbrief en de inhoud ervan evenmin eensluidend, hetgeen terecht wordt vastgesteld als volgt: “Zo verklaarden uw echtgenote en zoon bij de DVZ dat het om een dreigbrief mét kogel ging (zie vragenlijsten CGVS Al. en Z., vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde uw echtgenote dan weer dat het enkel om twee papieren ging. Haar gevraagd of er bij de brief nog iets zat, verklaarde ze ditmaal dat het enkel om de brief geen. Van een kogel bleek er nu geen sprake meer (zie NPO Z., p. 21). U gevraagd of er voorafgaand aan de dreigbrief iets gebeurde, haalde u aan dat u heel fel gereageerd had op een gebeurtenis die zich voordeed tijdens de opstand in oktober 2019 - een jongeman werd tijdens de protesten door de autoriteiten opgepakt, vermoord en verminkt opgehangen in het openbaar - en felle kritiek had geuit op de daders/ autoriteiten voor hun optreden (zie NPO, p. 34). Uw echtgenote, zoon en dochter wezen de televisieshow van Al Basheer aan als oorzaak van de bedreiging (zie NPO Z., p. 21, NPO S. , p. 12 en NPO Al., p. 15). Dat uw familieleden verklaarden dat jullie in januari 2020 een dreigbrief kregen omwille van de tv-show van Al Basheer, dit terwijl u beweerde dat het conflict met Al Basheer reeds opgelost was medio 2019 (zie supra) mag toch wel ten zeerste verbazen.

U stelde voorts dat u de dreigbrief aan uw buurman - die als ‘Liwa’ bij de politie werkt - gaf met de vraag of hij kon achterhalen van wie deze afkomstig was. Hij beloofde het nodige te doen, maar u kreeg geen verder nieuws. U zou hem vanuit Najaf gecontacteerd hebben maar hij liet u weten dat het onderzoek niets kon uitwijzen. U heeft geen idee of uw voormalige buurman nog bezig is met onderzoek. Bij uw laatste contact - vanuit Najaf kreeg u de indruk dat hij het allemaal niet zo serieus neemt, zo stelde u. Van hieruit heeft u uw buurman ook niet meer gecontacteerd aangaande de dreigbrief (zie NPO, p. 33 en 34). Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u zeker wist dat uw buurman de brief niet serieus nam. U ontdekte namelijk dat hij lid is van de milities (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U hiermee geconfronteerd, stelde u dat dit uw indruk is van iedereen die bij de overheid een hoge functie heeft. Waarom u dan, indien u er daadwerkelijk van uitgaat dat iedereen met een hoge functie bij de milities én corrupt is, de brief überhaupt aan uw buurman zou bezorgd hebben en ervan uitging dat hij u wel zou helpen, is niet duidelijk. U ook hierop gewezen haalde u weerom aan dat u dacht hij wel iets zou kunnen doen omdat u dacht dat hij een vriend was. U vergoelijkt hiermee geenszins de hierboven aangehaalde ongerijmdheid. Bovendien verklaarde uw echtgenote, en dit weer in tegenstelling tot wat u beweerde, dat jullie tot op heden contact hebben met deze buurman/politieagent (zie NPO, Z. p. 21 en 22).” Ook deze motieven wordt niet betwist noch weerlegd.

5.4. Ten slotte stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers er niet in slagen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen van de verschillende door hen aangehaalde feiten.

De voorgelegde documenten bevestigen hun identiteits- en persoonsgegevens, hun werkzaamheden en activiteiten, in het bijzonder de werkzaamheden van eerste verzoeker binnen de media en als schrijver/journalist in Irak. Evenmin wordt betwist dat eerste verzoeker kritische interviews gaf en doorheen zijn verschillende publicaties – boeken en artikels – ook vaak een kritische noot liet horen. Dat eerste verzoeker te kijk werd gezet door Ahmad Al Basheer én dat hij hier vervolgens op reageerde, wordt eveneens aangenomen. Evenwel, dat eerste verzoeker, zoals hij beweert, in januari 2020 hierop telefonisch werd bedreigd en dat er vervolgens ook een dreigbrief werd verstuurd die ook zijn gezin viseerde, blijkt op geen enkele manier uit de stukken die verzoekers voorleggen. Zoals hierboven uiteengezet, kan eerste verzoeker ook de twee beweerde moordpogingen waaraan hij ternauwernood zou zijn ontsnapt, op geen enkele manier staven, daar de voorgelegde krantenartikelen niet vermochten verzoekers verklaringen te onderbouwen. Bovendien stelt de commissaris-generaal nog terecht vast dat de enige moordpoging waarover het CGVS zelf informatie kon terugvinden, een moordpoging van 2017 betreft, waarvan eerste verzoeker zelf niets eens op de hoogte bleek te zijn (*misschien werd het zo gepubliceerd maar volgens mij maakte ik dat niet mee*’ (zie NPO eerste verzoeker, p. 34)) noch enig ander lid van zijn familie enige melding van maakte. Van de moordpogingen waar eerste verzoeker,

naar eigen zeggen, effectief het slachtoffer zou geweest zijn in 2007 en 2011 werd geen informatie teruggevonden.

De commissaris-generaal stipt terecht aan dat dit verbaast omdat eerste verzoeker zelf verwees naar het bestaan van een dienst die aanslagen op journalisten analyseert. Hij vervolgt: *“Deze dienst zou melding gemaakt hebben van de moordpoging waar u in 2007 het slachtoffer van zou geweest zijn. U zou hieromtrent twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, i.c. op 7 maart 2021, contact genomen hebben met die specifieke dienst die vervolgens beloofde het archief door te kijken (zie NPO, p. 26). U heeft het CGVS echter geen enkele verdere informatie bezorgd noch in kennis gesteld van de reden waarom u tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen van de moordpoging(en) op u.”* Deze vaststellingen worden door verzoekers volledig ongemoeid gelaten.

Verzoeker legde nog een USB-stick neer die verschillende screenshots van facebook/social media bevat die hij zou hebben ontvangen en waar de auteur(s) van deze berichten duidelijk te kennen geven niet akkoord te zijn met zijn uittalingen en meningen. Vooreerst merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat uit de voorgelegde screenshots op geen enkele manier kan worden afgeleid op wiens profiel deze reacties werden gepost noch van wie deze berichten afkomstig zijn. Bovendien kunnen zulke sociale mediaberichten, die niet afkomstig zijn van een objectieve bron, verder eenvoudig worden geënceneerd en gemanipuleerd en bieden deze geen garantie inzake authenticiteit. Verder blijkt uit de voorgelegde facebook- en andere social mediaberichten niet dat eerste verzoeker, zoals hij wil laten uitschijnen, meermaals werd bedreigd.

Tot slot moet worden aangestipt dat verzoeker geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen van de veelheid aan feiten waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest. Het argument dat niet uit het oog mag worden verloren dat de feiten zich afspeelden in Irak in de jaren 2007 en 2011 en dat de periode en de plaats van deze gebeurtenissen het zeer moeilijk maakt om bewijzen bij te brengen, kan niet worden gevolgd. Verzoekers gaan er aan voorbij dat tweede verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat eerste verzoeker voor elk van de feiten die hij meemaakte klacht ging indienen (zie NPO tweede verzoekster, p. 19) alsook dat hij contact opnam met de veiligheidsdiensten naar aanleiding van de telefonische bedreiging die hij ontving (zie NPO tweede verzoekster, p. 17 en 19). Bovendien verwees eerste verzoeker zelf naar een dienst die aanslagen op journalisten analyseert en archiveert maar het blijft onduidelijk waarom eerste verzoeker tot op heden niet in de mogelijkheid is om via deze dienst enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande de moordpogingen op zijn persoon voor te leggen.

5.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de motieven van de bestreden beslissingen, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Irak, besluit de Raad dat het geheel aan bovenstaande bevindingen waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken alsook het gebrek aan enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs van de aangehaalde gebeurtenissen in acht genomen, er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas en vluchtmotieven.

5.6. De geloofwaardigheid van hun relaas wordt bovendien verder onderuit gehaald door de vaststelling dat verzoekers niet kunnen aantonen, minstens aannemelijk maken, dat zij tot 11 januari 2020 onafgebroken in Bagdad woonden, daarna Bagdad hebben verlaten en twee maanden onderdoken in Najaf om vervolgens Irak te verlaten op 4 maart 2020.

De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt: *“U beweerde dat u, vanaf het moment dat u de dreigbrief thuis kreeg, beseftte dat u Bagdad en, bij uitbreiding Irak, moest verlaten. U had immers de angst gezien in de ogen van uw kinderen en nu de dreiging ook uw gezin betrof, kon u niet anders dan beslissen om te vertrekken (zie NPO, p. 32 en 33). Volgens uw verklaringen keerde u, samen met uw zoon, vanop het werk terug naar huis zodra uw echtgenote u over de dreigbrief had ingelicht. Ook uw dochter kwam direct naar huis en jullie verlieten Bagdad direct (zie NPO, p. 32). Zowel uw echtgenote, uw zoon en dochter verklaarden hier dan weer dat jullie pas de dag nadien, i.c. op 11 januari 2020, Bagdad verlieten (zie NPO Z. p. 6, NPO Al., p. 15 en NPO S. , p. 12). Al. zou bovendien op 11 januari 2020 eerst nog naar zijn werk zijn teruggekeerd. De verklaringen van uw echtgenote en Al. zelf over de reden waarom hij nog naar het werk zou zijn gegaan op 11 januari weken echter opnieuw van elkaar af. Volgens Al. zelf besloot hij hiertoe omdat jullie toen nog niet direct beseften dat het ernstig was. Jullie dachten dat het gewoon zo zou zijn als de andere keren. Toen jullie echter de flauwe reactie van de politie zagen, beseften jullie wel dat jullie moesten vertrekken. Al. keerde terug naar huis en jullie*

vertrokken (zie NPO Al. p. 16 en 17). Uw echtgenote stelde dan weer dat Al. gewoon naar het werk ging omdat hij nog een aantal zaken in uw bureau moest ophalen (zie NPO Z., p. 21).

Ondanks uw hierboven aangehaalde beweringen dat u sinds de dreigbrief de beslissing nam om te vertrekken, en dit omdat nu ook uw kinderen in gevaar waren, houdt het voorts ook geen steek dat jullie gewoon met jullie eigen wagen vanuit Bagdad naar Najaf reden, hierbij verschillende controleposten passerend (zie NPO, p. 21). U verklaarde hierbij dat u niet bedreigd werd door mensen die aan de controleposten werkten. Dat u dit zo stelde is opmerkelijk temeer u direct vervolgde met de opmerking dat u bedreigd werd door onbekenden, dat u niet weet door wie of welke groepering u bedreigd werd (zie NPO, p. 21). Hiermee rekening houdende was het aldus niet uitgesloten dat uw belagers wel degelijk gelinkt waren aan, of banden hadden met de controleposten. U hierop gewezen, beaamde u dit immers ook (zie NPO, p. 21). Bovendien legde u zelf een link tussen de eerste moordpoging en de controlepost waar u kort voordien gepasseerd was. U had het idee dat de persoon die toen aan de controlepost stond mee betrokken was bij de aanslag op u (zie NPO, p. 25). Het is, ingeval van een waarachtig relaas, dan ook volstrekt onaannemelijk dat u, op het moment dat u dan eindelijk beslist Bagdad te verlaten daar u er 'nu' van overtuigd was dat uw leven, en het leven van uw gezinsleden, in gevaar was, gewoon besliste naar Najaf te rijden en hierbij geen rekening zou gehouden hebben met de mogelijke risico's om via verschillende controleposten te passeren. Dat u dan vervolgens kort nadien, samen met uw volledige gezin, nog eens op en af zou gereisd zijn naar Bagdad om bij de Spaanse ambassadeur jullie visa aan te vragen, uw zoon vervolgens alleen op en af naar Bagdad zou hebben gestuurd om de visa af te halen - uw echtgenote verklaarde hier dan weer, in tegenstelling tot u, dat jullie ook die tweede keer allemaal samen naar Bagdad gingen (zie NPO Z. p. 6) - én op 4 maart dan nog eens allemaal samen naar Bagdad zouden gereisd zijn om vandaaruit vanop de luchthaven te vertrekken (zie NPO, p. 21 en NPO Z. p. 6, NPO S. , p. 9 en NPO Al., p. 11), houdt helemaal geen steek ingeval van een geloofwaardig relaas. Dat jullie bovendien besloten via de luchthaven van Bagdad te vertrekken, dit terwijl u specifiek een vrees om in Bagdad te worden gedood uitte (zie NPO, p. 34), én jullie evengoed vanuit Najaf, via al 'Najaf International Airport', hadden kunnen vertrekken, kan absoluut niet worden begrepen indien uw/jullie verklaringen aangaande de problemen die u zou hebben gekend de waarheid betreffen.

Dat jullie bovendien beslisten het land gewoon legaal te verlaten, en hierbij ook geen enkel probleem kenden, wijst er eens te meer op dat de nodige vragen kunnen gesteld worden bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde feiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen verband hielden met uw kritische houding en afkeer van de corruptie, het wanbeleid, etc. Uw echtgenote stelde hier bovendien uitdrukkelijk te denken dat 'de politici' achter de bedreigingen en moordpogingen op u zaten. Haar hierbij om enige verduidelijking gevraagd, bleek ze 'alle politici' te verdenken (zie NPO Z., p. 20). U gevraagd of u dan geen schrik had en of het geen risico inhield dat u alsnog zou worden tegengehouden, minimaliseerde u uiteindelijk ook zelf uw vrees door op te merken dat het uiteindelijk een vermoeden was van u dat iemand u zou oppakken en vermoorden (zie NPO, p. 35).

Ook wat de aanvraag van de Spaanse visa betreft dient voorts nog te worden gewezen op een aantal eigenaardigheden. U had het over één aanvraag bij de Spaanse ambassadeur. Jullie kennen elkaar en hij deed niet moeilijk over de aanvragen. U voegde er nog aan toe dat jullie vaak bij hem gingen of hij bij jullie kwam voor interviews en gesprekken. U onderstreepte uw goede contacten met de Spaanse ambassadeur nog bijkomend door eraan toe te voegen dat u hem een sms-je stuurde met de melding dat u graag bij hem wilde langsgaan voor een belangrijke zaak (zie NPO, p. 21 en 22). Het mag dan toch wel ten zeerste verbazen dat u zich de naam van de Spaanse ambassadeur niet bleek te herinneren (zie NPO, p. 21). Uw vrouw bleek evenmin in staat zijn naam te geven. Zij merkte hierbij op dat ze wel meeging naar ambassade om de visa aan te vragen, maar de ambassadeur niet ontmoette (zie NPO, Z., p. 15), dit terwijl u dan weer uitdrukkelijk opmerkte dat jullie die eerste keer - op het moment van de visumaanvragen - samen naar Bagdad gingen, net om de ambassadeur te ontmoeten (zie NPO, p. 21). Het is voorts ook opmerkelijk te moeten vaststellen dat uw echtgenote verklaarde dat u, nog voor jullie op 10 januari 2020 de dreigbrief zouden ontvangen hebben, visa probeerde te verkrijgen om Irak te verlaten, dit bij verschillende landen, doch elke aanvraag werd geweigerd. U zou toen ook reeds een eerste keer geprobeerd hebben bij de Spaanse ambassade visa te verkrijgen, maar eveneens zonder succes (zie NPO Z., p. 14). Het is opmerkelijk dat u hierover met geen woord repte. Zoals hierboven aangehaald liet u daarentegen uitschijnen dat u een goede band had met de ambassadeur en u stelde dan ook uitdrukkelijk dat hij niet moeilijk deed over het verlenen van de visa (zie supra).

Jullie incoherente en tegenstrijdige verklaringen betreffende de aanleiding voor jullie vertrek uit Bagdad, jullie vlucht vanuit Bagdad naar Najaf, de (herhaaldelijke) terugreizen naar Bagdad en het verkrijgen van de Spaanse visa doet vermoeden dat jullie Irak mogelijks al eerder verlieten. Dit vermoeden wordt bijkomend versterkt door de vaststelling dat u evenmin in de mogelijkheid bent enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande het beweerd moment van uw vertrek, en verdere reis, voor te leggen.

U reisde, samen met uw gezin, legaal met jullie paspoorten waarin jullie Spaanse visa hadden. Uw zoon zou al jullie paspoorten verscheurd hebben na jullie vertrek, dit omdat hij de 'goede raad' gekregen had dat jullie op die manier niet zouden kunnen gerepatrieerd worden. Ook zou uw zoon dit gedaan hebben om te vermijden dat uzelf vrijwillig zou terugkeren naar Irak (zie NPO, p. 18, 19 en 20, NPO Z., p. 3, NPO Al., p. 13 en NPO S. , p. 10). Het paspoort is nochtans een essentieel document, temeer daar hierin niet alleen de persoonsgegevens van de 'drager' vermeld staan doch ook tal van andere belangrijke informatie zit vervat, i.c. moment van vertrek, reisroute, mogelijke verblijf(f)(ven) elders en eventuele verblijfsstatus(sen) ginds, ea. Het mag duidelijk zijn dat het voor de asielinstanties van het grootste belang is om een duidelijk zicht te hebben op uw effectieve vertrek en eerdere plaatsen van verblijf voor uw aankomst in België om zo een correcte inschatting te kunnen maken van uw eventuele nood aan internationale bescherming. Het komt dan ook aan u, als verzoeker om internationale bescherming, toe om de documenten, die hier licht op kunnen werpen, en waarover u beschikt voor te leggen. Minstens dient u een aannemelijke uitleg te geven die uw onvermogen uw paspoort, dan wel enig ander stuk die u vertrek en reisweg kan aantonen, voor te leggen, kan vergoelijken. Uw verklaring voor uw onvermogen de paspoorten, dan wel enig ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs van jullie reis kan echter niet overtuigen. U reisde, samen met uw gezin, legaal met jullie paspoorten waarin jullie Spaanse visa hadden. Uw zoon zou al jullie paspoorten verscheurd hebben na jullie vertrek, dit omdat hij de 'goede raad' gekregen had dat jullie op die manier niet zouden kunnen gerepatrieerd worden. Ook zou uw zoon dit gedaan hebben om te vermijden dat uzelf vrijwillig zou terugkeren naar Irak (zie NPO, p. 18, 19 en 20, NPO Z., p. 3, NPO Al., p. 13 en NPO S. , p. 10).

Het is vooreerst opmerkelijk dat u niet blijkt te weten of de paspoorten in Spanje of in België werden vernield (zie NPO, p. 19). Dat u dit niet zou weten, is totaal onlogisch gezien u vanuit Spanje ook legaal met het vliegtuig naar België verder reisde (zie NPO, p. 23) en u uw paspoort dus ook voor dit deel van uw reis nodig had. Dat uw zoon de paspoorten vernielde, dit zonder dit met u te overleggen, en dit omdat hij ervan overtuigd was dat jullie dan niet zouden worden teruggestuurd en een verblijfsvergunning zouden krijgen (zie supra + zie NPO, p. 23), kan ook omwille van onderstaande niet worden aangenomen. Net als u is uw zoon een geschoold iemand die over de nodige intellectuele capaciteiten beschikt. Blijkt bovendien dat zowel u, alsook uw zoon en echtgenote, in het verleden al meermaals Irak uitreisden in het kader van jullie werk, studies, omwille van medische alsook toeristische redenen (zie NPO, p. 4 en 20, zie NPO Z., p. 8 en 13 en NPO Al., p. 9). Dat uw zoon aldus totaal onwetend zou zijn en zonder meer voor waar zou aannemen wat hij in Irak 'via via' zou gehoord hebben, is niet aannemelijk. Het houdt immers ook totaal geen steek dat iemand die niet (langer) in het bezit is van zijn paspoort niet zou kunnen worden teruggestuurd. Dit impliceert immers dat ook eenieder die zijn paspoort zou verliezen niet zou kunnen terugkeren. Weerom rekening houdende met het feit dat uw zoon, net als u, een hooggeschoold iemand is, kan geenszins worden aangenomen dat hij dus zonder meer de 'goede raad' die hij kreeg in Irak zou hebben aangenomen en de paspoorten vernield heeft. Er kan daarentegen logischerwijs verondersteld worden dat jullie verstandig genoeg zijn om het belang van een paspoort en het voorleggen van dit document te kennen. Verder houdt het ook geen steek dat uw zoon, mits de vernieling van de paspoorten, zou hebben willen vermijden dat u naar Irak zou terugkeren (zie supra). Waarom hij dan eveneens zijn eigen paspoort alsook deze van uw echtgenote en dochter zou vernield hebben, is niet duidelijk. Bovendien kunnen Irakezen ook makkelijk vanuit het buitenland een (nieuw) paspoort aanvragen (zie info toegevoegd aan uw administratief dossier) zodat het dan ook zinloos zou zijn uw paspoort te vernielen. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat u verklaarde dat jullie reeds van bij jullie vertrek uit Irak het plan hadden naar België af te reizen, dit omdat jullie hier familie hebben (zie NPO, p. 23). Uw verwanten doorliepen hier reeds de asielpcedure. Er kan dan ook logischerwijs verondersteld worden dat jullie wel degelijk voor jullie vertrek, minstens voor jullie aankomst hier, met deze verwanten contact hadden en via hen informatie kregen over het verloop van de asielpcedure en wat tijdens deze procedure van u verwacht wordt alsook dat het belang van het voorleggen van de paspoorten aan bod zou gekomen zijn. In het licht van bovenstaande vaststellingen en de vele ongerijmde en incoherente verklaringen, bestaat het vermoeden dat u, alsook uw gezinsleden, de paspoorten niet wenst voor te leggen om zo bepaalde in deze documenten vervatte informatie, zoals oa. het moment van uw vertrek uit Irak, verborgen te houden. Dat u niet de waarheid vertelt over uw paspoort, en hiermee samenhangend het moment van uw vertrek uit

Irak, blijkt voorts uit het volgende. U gevraagd van wanneer uw paspoort dateerde, stelde u dat het al 10 jaar oud was en zeker geen nieuw paspoort betrof (zie NPO, p. 20). Echter, uit het document aangaande uw visumaanvraag bij de Spaanse ambassade blijkt dat het paspoort waarmee u Irak verliet, dateert van 01.02.2017 (zie informatie in administratief dossier). U hierop gewezen verklaarde u dat dit een oud paspoort betreft en dat de datum van 01.02.2017 de datum van de 'vernieuwing' betreft. U voegde er nog aan toe dat men momenteel een paspoort elke 12 jaar kan verlengen (zie NPO, p. 23). Dit houdt geen steek. Immers, uit hetzelfde document aangaande uw visumaanvraag staat tevens vermeld dat uw paspoort geldig is tot 30.01.2025 (zie informatie in uw administratief dossier). Indien uw uitleg zou kloppen, u elke 12 jaar uw paspoort kan vernieuwen én uw paspoort aldus in 2017 werd vernieuwd, dan zou uw paspoort tot 2029 moeten geldig zijn. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk dat de nieuwe A-paspoorten - uw paspoort betrof ook een paspoort van de A-serie (zie informatie in groene map + zie visumaanvraag in administratief dossier) niet kunnen verlengd of vernieuwd worden en dus een beperkte geldigheidsduur hebben. Uw paspoort dateert aldus van 01.02.2017. De vaststelling dat u uw paspoort niet voorlegt en niet de waarheid blijkt te vertellen over het moment waarop uw paspoort werd uitgereikt, doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u Irak al geruime tijd eerder verliet dan wat u wil laten uitschijnen. Dit doet dan ook bijkomend afbreuk aan de reeds wankele geloofwaardigheid van de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt.

Dat uit de visumaanvragen van u alsook uw gezinsleden blijkt dat jullie visa op 26.01.2020 werden goedgekeurd en aangemaakt door de Spaanse ambassade in Bagdad, wijzigt niets aan voorgaande temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat dergelijke visa ook vanuit het buitenland, eventueel via tussenkomst van een derde, kunnen worden aangevraagd. Wat de aanvraag van de visa betreft, stelt de informatie uitdrukkelijk dat het niet vereist is dat de aanvrager(s) persoonlijk aanwezig zijn. Ook al moeten bij een eerste visumaanvraag biometrische gegevens van de aanvrager(s) worden verzameld, uit de informatie blijkt dat zulks ook door een externe dienstverlener, en dus van op afstand, i.c. buiten Irak, kan gebeuren. Aangaande de vereiste vingerafdrukken stelt de info bovendien ook uitdrukkelijk dat, indien de bij een voorgaande visumaanvraag genomen vingerafdrukken minder dan 59 maanden vóór de datum van een nieuwe aanvraag reeds in het VIS (Visa Information System) werden opgenomen, dan worden deze gewoon in de nieuwe aanvraag gekopieerd. Ook in dit geval vervalt de vereiste dat de aanvrager(s) persoonlijk aanwezig moeten zijn. Gezien u noch uw gezinsleden hun paspoorten voorlegden én jullie uitleg ter rechtvaardiging voor jullie onvermogen jullie paspoorten voor te leggen niet kon overtuigen (zie supra), kan aldus niet zonder meer worden aangenomen dat de Spaanse visa die jullie in februari 2020 kregen uitgereikt de eerste Spaanse visa waren die jullie aanvroegen. Zoals ook reeds aangehaald verklaarde uw echtgenote uitdrukkelijk dat u ook voorheen al probeerde bij de Spaanse ambassade visa te verkrijgen (zie supra). Tot slot stelt de informatie ook uitdrukkelijk dat er vrijstelling van de verplichting 'in persoon' te verschijnen bij het aanvragen van een visum is indien de aanvrager bekendstaat om zijn integriteit en betrouwbaarheid. De integriteit en betrouwbaarheid wordt aangetoond door ondermeer het juiste gebruik van eerder afgegeven eenvormige visa of visa met territoriaal beperkte geldigheid – u alsook uw gezinsleden reisden doorheen de jaren om verschillende redenen naar verschillende landen (zie supra) en uit niets blijkt dat jullie ooit de jullie voor deze reizen uitgereikte visa 'misbruikten' -, de economische situatie in het land van herkomst – u verklaarde zelf dat u het economisch gezien wel goed had (zie NPO, p. 7 en 8) - en zijn werkelijk voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van het aangevraagde visum. Rekening houdende met het geheel van bovenstaande voldeed u aldus aan de voorwaarden om ook buiten Irak de Spaanse visa aan te vragen.

Wat het uitreiken van de visa betreft, blijkt uit de beschikbare informatie ten andere dan wel weer dat de paspoorten fysiek aanwezig moeten zijn op de consulaire post, i.c. de Spaanse ambassade in Bagdad, om de visa erin aan te brengen. Dat de aanvrager persoonlijk zijn paspoort naar de ambassade dan wel consulaire post moet brengen, wordt evenwel niet als voorwaarde gesteld. Rekening houdende met uw eigen voorstel dat u uw neef Jaafar, die in België verblijft, zou vragen om naar Bagdad af te reizen om er uw achtergelaten documenten te gaan halen (zie NPO, p. 18), is het aldus niet ondenkbaar dat u niet eveneens een manier zou gevonden hebben om de paspoorten van uzelf en uw gezinsleden in Bagdad te krijgen voor de uitreiking van de visa.

Dit alles terzijde, dat u, met uw gezinsleden, mogelijks effectief ter plaatse in Bagdad bij de Spaanse ambassade de visa ging aanvragen en/ of afhalen - nogmaals, jullie leggen jullie paspoorten niet voor zodat geen zicht is op jullie eventueel in- en uitreizen van / naar Irak - toont geenszins aan dat u, zoals u beweert, tot 11 januari 2020 onafgebroken in Bagdad woonde, omwille van een dreigbrief met uw gezin Bagdad diende te verlaten en twee maanden onderdook in Najaf om vervolgens, samen met uw gezin, Irak te verlaten op 4 maart 2020.

Dat uw echtgenote tijdens haar gehoor een foto van de eerste pagina van uw paspoort alsook haar eigen paspoort, opgeslagen op de usb-stick, voorlegde kan hoegenaamd geen ander licht werpen op voorgaande.”

Verzoekers slagen er niet in deze bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, op een dienstige wijze te weerleggen.

Met het enkele betoog dat zij niet zijn teruggekeerd naar hun woning in Bagdad, gaan verzoekers niet concreet in op het geheel van de voorgaande bevindingen en brengen zij aldus naar oordeel van de Raad geen nuance aan, laat staan een belangrijke nuance, die een ander licht kan werpen op die voorgaande bevindingen. Het argument dat zij op een legale wijze en langs controleposten reisden om een groter risico thuis te vermijden, overtuigt niet. Verzoekers gaan er aan voorbij dat zij volgens hun verklaringen na het verlaten van Bagdad nog eens op en af zouden gereisd zijn naar deze stad om bij de Spaanse ambassadeur hun visa aan te vragen, derde verzoeker vervolgens alleen op en af naar Bagdad werd gestuurd om de visa af te halen en verzoekers op 4 maart dan nog eens allemaal samen naar Bagdad zouden gereisd zijn om dan vanop de luchthaven van Bagdad te vertrekken, terwijl ze evengoed via al Najaf International Airport hadden kunnen vertrekken. Het argument dat niet was geweten wie achter de dreigbrief zat en dat het dus niet noodzakelijk iemand was die invloed heeft op controleposten en de luchthaven, overtuigt evenmin daar eerste verzoeker zelf een verband maakt tussen de beweerde eerste moordpoging en de controlepost waar hij voordien gepasseerd was.

Door verder te stellen dat de commissaris-generaal een ingewikkeld kluwen aanreikt om te besluiten dat zij niet tot 11 januari 2020 onafgebroken in Irak verbleven en dat het veel waarschijnlijker is dat dit wel het geval was gezien de geschetste moeilijkheden om een visum te verkrijgen, beperken verzoekers zich in wezen tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de relevante bevindingen in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is dan ook niet dienstig.

5.7. Verzoekers voeren nog aan dat het vertrek van hun gezin niet onopgemerkt is gebleven en dat hierover werd gerapporteerd in de pers. Verzoekers verwijzen naar twee weblinks maar de Raad moet vaststellen dat de websites waarnaar wordt verwezen in het Arabisch berichten, dus niet in de taal van de rechtspleging, en evenmin is voorzien in een voor eensluidende verklaarde vertaling. De Raad kan aldus geen kennis nemen van de inhoud ervan en dus niet verifiëren of over het vertrek van verzoekers inderdaad werd gerapporteerd in de pers. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kunnen deze weblinks dan niet in overweging worden genomen.

5.8. Verzoekers willen voorts nog benadrukken dat de reden voor hun vertrek niet economisch van aard is. Zij verwijzen hierbij naar hun studies en werkzaamheden in Irak. Met dit betoog slagen verzoekers er echt niet in de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas te herstellen en aannemelijk te maken dat zij Irak hebben ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging.

Naast hun vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, maken verzoekers geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit met redelijke waarschijnlijkheid kan blijken dat zij bij terugkeer zullen worden vervolgd of gevisieerd omwille van het profiel en de activiteiten van eerste verzoeker als journalist en schrijver.

5.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat hun vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kunnen verzoekers zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico zouden lopen op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer naar Irak.

6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de beschikbare landeninformatie als de UNHCR-richtlijnen en uit de EASO Guidance note van januari 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 134-136).

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoekers niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

6.4. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak

over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES